

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 9 (178) листопад 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Як подолати радянський підхід, або Не варто соромитися своїх років

У радянську добу усі досягнення приписували радянській владі, часто відсікаючи цілий пласт історії, щоби не згадувати те позитивне, що було зроблено до встановлення влади більшовиків. Тому, з відмовою від радянських підходів до висвітлення минулого, відбувається повернення історичної справедливості. Зокрема, це стосується визначення дат заснування навчальних закладів. Чимало з них уже це зробили.

Так, Львівський національний університет ім. Івана Франка веде свою історію від 20 січня 1661 року, коли король Ян II Казимир надав статус університету Львівській єзуїтській колегії. Родовід Національного університету «Чернігівський колегіум» проводять від колегіуму, заснованого 1700 року за зразком Києво-Могилянської академії. А першоосновою Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя була Ніжинська вища школа, заснована 1805 року, яку 1820 року реорганізували у Ніжинську гімназію вищих наук князя Безбородька. Тому цілком логічно, що цей виш веде свою історію з 1805 року.

Лише Житомирський державний університет ім. Івана Франка, який не поступається давньою історією свого навчального закладу, соромиться своїх поважних років. На переконання доктора філологічних наук Володимира Єршова, історію університету варто вести від 1724 року, коли у Житомирі з'явилася єзуїтська місіонерська фундація, завдяки якій того ж року було засновано єзуїтський колегіум, про який нині нагадують тільки руїни єзуїтського монастиря. Колегіум у 1725 році реорганізували у відділову школу, де викладав риторику Якуб Іжицький, відомий перекладач творів Горація, Себастьян Лаховський, викладач граматики і риторики, автор талановитих релігійних творів, який з 1764 року став придворним проповідником польського короля Станіслава Августа, Ігнацій Вечорковський, філософ, теолог і перекладач; тут навчався майбутній лікар і автор мемуарів Ян Дроздовський. Чергову реорганізацію єзуїтської колегії із 7-річним терміном навчання в Житомирі провів Юзеф Анджей Залуський, який свого часу був королівським канцлером, радником парламенту Лотарингії, а в завершальний період життя став єпископом, настоятелем нашого кафедрального костелу Святої Софії - це людина унікальної біографії. Як можна відсікти такий пласт історії ?!!!

Коли після II поділу Польщі (1793 р.) наші землі перейшли під владу Московської імперії, єзуїтську колегію 1797 року було пере-

творено у Житомирське повітове училище із 8-річним навчанням. Тут здобував освіту Густав Олізар, талановита людина прогресивних поглядів і цікавої долі, вартої захопливого роману.

Повітове училище стало основою чоловічої гімназії у Житомирі, яка розпочала свою діяльність 1 січня 1833 року. Її першим директором став Осип Бокшанін, останній директор Кременецького ліцею. Одна з його доньок, Єлизавета, вийшла заміж за Максиміліана де Шодуара, відомого ученого-ентомолога і мецената, батька Івана Максиміліановича де Шодуара.

Спочатку гімназія знаходилася в орендованих приміщеннях. Для навчального закладу у 1863 році збудували окреме приміщення. У Першій чоловічій гімназії навчалися видатні у майбутньому особистості. Серед них - борці

за здобуття української державності В'ячеслав Липинський, Іван Федченко-Чопівський, Микола Сціборський, один з перших президентів Української академії наук Володимир Липинський, «український Тесла» Георгій Бабат, архітектор Карл Маєвський, який перебудував Маріїнський палац у Києві після пожежі, Лев Влодек, який понад 40 років був головним архітектором Одеси і став автором знакових будівель у старій частині міста, зокрема «будинку з атлантами», який є символом об'єднання уродженців Одеси, розсіяних по всьому світі, Микола Тутковський, засновник єдиної у Києві приватної музичної школи за консерваторською програмою, Кіндрат Страшкевич, видатний мовознавець-поліглот, який знав 12 іноземних мов, Ігнатій Кефалінський, глава

усіх римо-католицьких церков Московської імперії, який відомий і як перекладач творів Петрарки, академік Михайло Усанович, видатний учений-ботанік Володимир Арциховський. Перелік видатних випускників гімназії - величезний, достатній для того, щоби упорядкувати окрему енциклопедію.

З утворенням у Києві в березні 1917 року Української Центральної Ради, у Житомирі було створено Волинську Українську Раду. Завдяки українській інтелігенції, яка увійшла до її складу, у стінах Першої чоловічої гімназії почав діяти Народний університет. Викладали у ньому педагоги гімназії. У часи Української держави Павла Скоропадського міністр освіти Василенко зробив розпорядження щодо відкриття у Житомирі 1 липня 1918 року вчительського інституту. Так як реорганізували Кишинівський учительський інститут, його студенти були переведені з 1 липня 1918 року у новостворений Житомирський учительський інститут, директором якого призначили Івана Миколайовича Смільницького, який до останнього часу очолював Кишинівський

виш. Заняття нового 1918/1919 навчального року не розпочиналися через затримку виділення державних коштів на діяльність інституту. І.М. Смільницький провів у Києві майже увесь вересень і частину жовтня, вибиваючи гроші. Але, як відомо, у жовтні 1918 року Павлу Скоропадському та уряду Української держави було вже не до того.

Директорія невдовзі усунула владу гетьмана і сама почала керувати Українською Народною республікою з 14 грудня 1918 року. Радянська Московія відновила воєнні дії проти України. Але, незважаючи на складні умови проведення внутрішньої політики, Директорія звернула увагу на потребу у вчительському інституті на Волині. Тому 26 січня 1919 року було видано Закон про відкриття у Житомирі вчительського інституту, директором якого знову призначили Івана Миколайовича Смільницького.

Протягом лютого-травня 1919 року його ім'я згадується у низці документів, пов'язаних із організацією інституту. Проте воєнні дії проти більшовицьких військ з одного боку і проти Добровольчої армії з іншого завадили розпочати навчання.

У липні 1919 року в Житомир зайшли більшовицькі війська, і в місті на певний час установилася радянська влада. Тепер більшовики взялися до відкриття уже відкритого навчального закладу. 16 липня 1919 року відбулося перше засідання організаційної комісії з відкриття Житомирського вчительського інституту, обрання викладачів на конкурсній основі. Частина викладачів колишньої Першої чоловічої гімназії продовжили працювати у

вчительському інституті і, відповідно, в тому ж приміщенні. Тобто, спостерігається спадкоємність педагогічного колективу, будівлі - від гімназії до інституту.

Абсолютно логічним є ведення офіційної історії навчального закладу, по крайній мірі, з 1 січня 1833 року. Аргументація щодо ще ранішої і неперервної історії навчального закладу з 1724 року має також достатню доказову основу.

Але чи наважимося на такий сміливий крок?

Геннадій Махорін,
кандидат історичних наук, доцент,
викладач ЖДУ імені Івана Франка
у 2001-2011 рр.

Щирі вітання

На листопадному засіданні вченої ради ректор з наукової та міжнародної роботи Тетяна Боцян від імені колективу Житомирського державного університету імені Івана Франка при-

вітала колег з ювілеями і нагородила почесними грамотами:

- Інну ВОВЧЕНКО — доцентку кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту;
- Людмилу ГУЦАЛО — в.о. завідувача кафедри всесвітньої історії;
- Людмилу БУХМОС-

- ТОВУ — архіваріуса загального відділу;
- Дмитра ВІСКУШЕНКА — доцента кафедри зоології, біологічного моніторингу і охорони природи;
- Аллу ГАРЛІНСЬКУ — завідувачку кафедри медико-біологічних дисциплін;
- Сергія СТЕЛЬНИКОВИЧА — професора (без вченого звання) кафедри історії України.

Щиро вітаємо колег з Днем народження!
Миру та добра!

Прощання у нашої вільній Україні!

Прес-служба університету

ВСТУПНА КАМПАНІЯ 2023

Коротко про планування вступної кампанії у 2023 році від Міністерства освіти і науки України.

ЗНО було і буде механізмом прозорого вступу до закладів вищої освіти. Однак в умовах воєнного стану існують перешкоди щодо його організації та проведення. Також неможливо охопити тестуванням до українських закладів вищої освіти потенційних вступників, які тимчасово перебувають за кордоном.

Безпекова складова та труднощі логістики не дозволяють Міністерству планувати проведення зовнішнього незалежного оцінювання у традиційному форматі.

Міністерство як альтернативу ЗНО розглядає проведення у 2023 році удосконаленого національного мультипредметного тестування (НМТ).

Тестові завдання укладуть згідно з програмами ЗНО з відповідних предметів.

НМТ міститиме обов'язковий та додатковий блоки.

Планується, що обов'язковий блок буде складатися з чотирьох предметів:

- української мови;
- математики;
- історії України;

іноземної мови (на вибір вступників будуть запропоновані англійська, французька, німецька та іспанська мови).

Учасники упродовж 90 хвилин виконуватимуть завдання з української мови та математики, а після короткої перерви ще 90 хвилин працюватимуть над завданнями з історії України та іноземної мови.

В окремий день вступники зможуть скласти додатковий блок НМТ з фізики, хімії чи біології, результатом якого можна буде замінити оцінку з історії України або іноземної мови. Тестування з додаткових предметів триватиме 75 хвилин.

Реєстрація для участі в НМТ планується у квітні, а тестування у червні-липні 2023 року в межах основної та додаткової сесії.

Для вступу до вищих навчальних закладів у 2023 році можуть бути використані результати:

- НМТ 2023 року;
- НМТ 2022 року;
- ЗНО 2020-2021 років.

Наголошую, що змінили формат проведення вступних випробувань можливо лише після ухвалення відповідного Закону, що є компетенцією Верховної Ради України.

Міністерство надасть більше інформації після внесення законопроекту на розгляд до парламенту та оприлюднення проекту «Порядок прийому на навчання до закладів вищої освіти в 2023 році» для громадського обговорення.

Микола Чайка

Наукові журнали університету покращили свої показники

Index Copernicus (IC) – цифрова наукометрична база даних наукових установ, наукових видань і проєктів. Ця база, що отримала свою назву на честь вченого Миколи Коперника, була створена в 1999 році. Платформа Index Copernicus щорічно здійснює детальну експертизу журналів, включених до цієї бази даних та присвоює виданням власний імпульс-фактор. Один з інструментів Index Copernicus, що дозволяє працювати з науковими періодичними виданнями – розділ IC Journals Master List, який індексує понад 5000 наукових журналів з усього світу. Перед тим, як додати наукове видання до IC Journals Master List, керуюча компанія здійснює оцінювання журналу, яке базується на більш ніж 100 критеріях. Журнали, які проходять процес оцінки, отримують показник Index Copernicus Value (ICV), який відображає рівень розвитку журналу.

Як зазначається на порталі Index Copernicus, показник ICV використовується в діяльності: видавців наукових журналів - щоб ознайомитися з оцінкою даного наукового журналу; науковців - які хочуть отримати інформацію про те, в яких журналах публікувати наукові статті, а які журнали варто прочитати, щоб отримати достовірну інформацію, необхідну для проведення наукових досліджень; наукових підрозділів, зацікавлених в отриманні інформації про сильні і слабкі сторони журналів, опублікованих в даному науковому підрозділі, що важливо при проведенні періодичної оцінки наукових співробітників.

Чим вище значення ICV, тим більша ймовірність того, що журнал буде в майбутньому: збільшувати цитованість опублікованих статей, отримувати все більш і більш високі оцінки в рамках проведення оцінок журналів, отримувати все більше цікавих рукописів з величезним потенціалом, які будуть помічені науковим співтовариством, залучати визнаних авторів і рецензентів.

За результатами роботи у 2021 році фахові наукові видання Житомирського державного університету імені Івана Франка (категорія Б) покращили свої показники в базі IC Journals Master List:

«Інтермарум: історія, політика, культура» ICV=100,00 (2021 рік) проти 95,64 (2020 рік);

«Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Педагогічні науки» ICV=99,65 (2021 рік) проти 95,63 (2020 рік);

«Економіка. Управління. Інновації. Серія: Економічні науки» ICV=97,78 (2021 рік) проти 85,45 (2020 рік);

«Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки» ICV=95,83 (2021 рік) проти 73,04 (2020 рік);

«Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філософські науки» ICV=86,52 (2021 рік) проти N/1 (2020 рік);

«Українська полоністика» ICV=86,43 (2021 рік) проти 78,02 (2020 рік).

ПІШАЄМОСЯ результатами! ДЯКУЄМО кожному науково-педагогічному працівнику за плідну працю, яка робить науку якісною! Запрошуємо до співпраці!

Наш.кор.

P.S. Для більш детального ознайомлення з науковими журналами університету перейдіть за посиланням: <https://zu.edu.ua/fach.html>

Стипендію Кабінету Міністрів призначено Віктору Кириченко

Професору кафедри соціальної та практичної психології нашого університету Віктору Кириченко призначено стипендію Кабінету Міністрів України для молодих вчених! Наша газета відправила свого кореспондента для того, щоб поставити стипендіату декілька питань.

- Скільки наукових робіт Ви вже написали?
- Більше ста. Якщо точніше – то 112 робіт.
- Які з них Вам припали до душі і чому?
- Загалом, всі роботи мені подобаються. Я не можу не любити те, чим я займаюсь. Проте, найбільше запала в душу монографія, моя докторська робота під назвою «Особистість у сучасному інформаційному суспільстві».
- Які складнощі виникали під час написання Ваших наукових розвідок?
- Я б не сказав, що вони виникали. Процес написання наукових робіт мені завжди подобався і я отримував від нього задоволення.
- На які ще теми Ви хотіли написати наукові роботи і чому саме?

- Зараз я працюю над доволі цікавою темою «Медіа-дискурс російсько-української війни».
- На Вашу думку, чи можна вирішити за допомогою знань психології проблеми у всіх галузях діяльності, чи є виключення і чому?
- Психологія може вирішити проблеми тільки в тих галузях, в яких вона компетентна. Наприклад, психологія в механіці навряд чи щось може вирішувати. Загалом, я вважаю, що кожній галузі потрібно знати міру своєї компетентності, і де вона буде доречною.
- На що витратите свою стипендію?
- В основному на подорожі і, частково, на ЗСУ.

Катерина Тимошук

Великий терор на Житомирщині

Спеціально для газети «Універсум» кандидат психологічних наук, доцент кафедри соціальної та практичної психології соціально-психологічного факультету Олег Мазяр розповів нашим читачам про свою книгу «Он человек не советский: хроника государственного злочину». Про що ця книга, де і як автор шукає натхнення - про все це пан Олег розповів у нашому інтерв'ю.

- Про що книга «Он человек не советский: хроника государственного злочину»? Чому присвячена?

- Книга присвячена 85-річчю Великого терору. Я спробував змалювати технологію засудження українських куркулів 1937-1938 років на Житомирщині. Це зроблено на прикладі окремо взятого села, в якому було страчено 5 осіб і ще кілька засуджено до 10 років позбавлення волі. Сподіваюсь, мені вдалося змалювати цілісну картину репресій: з'ясувати долі жертв терору, свідків, слідчих, суддів. Мою книгу вирізняє максимальна деталізація.

- За фахом Ви психолог, а пишите книгу на історичну тему. Чому Ви вирішили взятись за неї?

- Мене здавна цікавила доля мого прадіда, якого було страчено у вересні 1937 року за політичною статтею. Ніхто з родичів не знав деталей загибелі, року та місця смерті. Крім того, його засуджували двічі. Перший раз під час Голодомору 1933 року. Тому було бажання з'ясувати обставини кримінальної справи. Хотілося підхити одним повітрям із ним.

- Де Ви брали матеріал для книги? Чи не складно його шукати?

- Матеріали кримінальної справи зберігаються в Державному архіві Житомирської області. Первинну інформацію я взяв з багатотомного

видання книги «Реабітовані історією». Там містяться короткі відомості про всіх репресованих за політичними статтями. Основний матеріал – кримінальні справи, підшивки житомирських та колгоспних газет, науково-історичні розвідки, які були зроблені до мене. Назагал шукати не складно. Питання в терпінні, готовності чекати, співставляти, розшифровувати почерки, шукати портретні світліни.

- Чи допомагав хтось Вам у

роботі?

- Я зрідка консультувався з працівниками архіву, співробітницею СБУ, яка допомагала віднайти окремі матеріали, мав розмови з окремими фахівцями, які перебувають у темі.

- Що Вами рухало у написанні цієї книги? Де берете натхнення?

- Натхнення шукати не доводилося. Воно існувало всі шість років. Навпаки, я не міг дочекатися часу, коли зможу присвятити цьому вільну хвилину. Мною керувало бажання якомога точніше відновити хід подій,

По-друге, вразило те, що справи 1937 року були чеснішими, ніж архівно-слідчі справи під час реабілітації в 1960-х роках. Людей засуджували до страти через так звану контрреволюційну агітацію, а під час реабілітації з'ясувалося, що вони нічого поганого про радянську владу не говорили, що, звісно, не відповідає дійсності. Іншими словами, жертвам терору глибше запихнули кляп у рот.

І третє: рівень жорстокості чекістів. Їхні злочини розслідували вже 1939 року, у Києві зберігаються 5 томів цієї справи.

- Як Ви вирішили фінансовий бік питання, бо створення книги доволі дорога річ?

- Я витрачав свої власні кошти. Та кож у цьому суттєво допоміг мій двоюрідний брат. Наклад книги становив 100 примірників. Це коштувало приблизно 15 тисяч гривень. Книгу я презентував знайомим безкоштовно. Ще досі є кілька екземплярів.

- Чи буде електронна версія?

- Вона з'явилася навіть раніше за паперову. З електронною версією книги можна ознайомитися на сайті електронної бібліотеки Житомирського державного університету імені Івана Франка (<http://eprints.zu.edu.ua/id/eprint/34532> - Ред.). Гордий тим, що макет книги, обкладинка виконані мною особисто.

- Яким Ви бачите майбутнє Вашої книги: матеріал для опрацювання у школі, вищій школі чи вона ляже у бібліотеці?

- Книга є в бібліотеці. У мене була ідея презентувати її у школах, але поки бракує часу для цього, тим більше, режим навчання цьому не дуже сприяє. У планах – підготувати відеофрагмент про події тих часів, але зараз не можна знімати ті локації, де відбувалися основні події.

Олександра Осіпова

Золота медаль з дзюдо у нашого ліцеїста!

Вітаємо Олександра Мартинчука, учня 10-В класу, із черговою перемогою! Пишаємося! Кожен із нас по-своєму наближає нашу Перемогу. Редакція вирішила зв'язатися з Олександром та поставити йому кілька питань. Він зараз перебуває за кордонами України, тому спілкування через мобільні додатки вийшло дещо коротке. Проте, коли закінчиться війна та учні нашого ліцею повернуться до рідних стін на навчання, ми знову зустрінемося та ґрунтовно поговоримо. А поки – своєрідне експрес-інтерв'ю з Олександром Мартинчуком, бронзовим призером Кубка Європи з дзюдо.

- Чому саме дзюдо?

- На дзюдо мене привів мій батько, коли мені було п'ять років. Чому саме дзюдо? Тому що він теж займався дзюдо.

- Що тебе мотивує займатися цим спортом?

- Мене мотивує моя ціль, до якої я прагну.

- Як ти поєднуєш навчання і тренування?

- Дистанційна форма навчання дає мені можливість встигати навчатися, тренуватися та брати участь в змаганнях.

- Як проходять твої тренування за кордоном?

- Я б сказав, що чудово, тому що в мене є можливість тренуватися зі спортсменами з різних країн.

Дмитро Майструк

Поки робився номер: Олександр Мартинчук став володарем золотої медалі на Кубку Європи з дзюдо серед кадетів, який завершився в Ризі (Латвія) наприкінці жовтня.

Чемпіони України з дзюдо!

Чемпіонат України серед юніорів (до 21 року) та кадетів (до 18 років) із дзюдо, в якому взяли участь студенти факультету фізичного виховання і спорту нашого університету, пройшов у Києві 5 та 6 листопада. Це були перші змагання з дзюдо національного рівня з початку повномасштабної війни, яку розпочала Росія на території України.

Золоту медаль серед юніорів у ваговій категорії до 90 кг здобув Тимур Валєєв, бронзову нагороду серед кадетів у ваговій категорії до 66 кг виборов Тимофій Янчук, а серед юніорок у ваговій категорії до 52 кг бронзову нагороду здобула Аліна Слободенюк.

- Редакція зустрілась з чемпіонами та поставила їм такі запитання:
1. Яким був Ваш шлях у дзюдо? Коли Ви почали займатися цим видом спорту?
 2. Що чи хто підштовхнув Вас займатися дзюдо?
 3. Де проходять Ваші тренування?
 4. Хто у Вас тренер?
 5. Скільки разів на тиждень та годин на добу Ви тренуєтесь? Чи змінився графік тренувань перед чемпіонатом?
 6. Що було найскладнішим під час змагань?
 7. Чи не заважали змаганням повітряні тривоги?
 8. Як Ви поєднуєте спорт і навчання?
 9. Де Ви берете гроші на форму, харчування, оплату готелів?
 10. Чи плануєте і надалі брати участь у змаганнях?
 11. По закінченню навчання Ви ким плануєте бути?
 12. Чи можна назвати дзюдо жіночим видом спорту?
 13. Чи не заважає дзюдо особистому життю?

Першим, кому ми зателефонували, був **Тимур Валєєв**. Ось що він відповів:

1. Я б не сказав, що він був простим. Він був насичений тренуваннями та змаганнями. А почав займатися дзюдо в 7 років.
2. Підштовхнули до занять батьки. Вже пізніше, з часом, в мене з'явилося бажання займатися.
3. В місті Дніпрі, у залі «Дзюдо Тайфун».
4. Плієв Сергій, Кудряшов Ігор, Кудряшова Тетяна.
5. Два рази на день. Ні, займалися так само – два тре-

- нування на день о 10:00 годині та о 17:00.
6. Я не знаю, бо це вже не перший день, не перший рік, вже немає такого, щоб було складно. Цього разу була складна зустріч у фіналі.
 7. Ні, не заважали. Спочатку була повітряна тривога, після відбою ми продовжили змагання.
 8. Мені допомагають у навчанні, тому мені легко це поєднувати.
 9. Повністю все нам оплачує клуб «Дзюдо Тайфун».
 10. Так, планую і надалі займатися і брати участь у змаганнях.
 11. Поки ще сказати не можу. Як життя покаже.

- Пізніше на зв'язок вийшов **Тимофій Янчук**.
1. В 2016 році, коли мені було 11 років.
 2. Батько займався. На той час я закінчив займатися плаванням і вирішив, що потрібно щось змінити, спробувати щось нове.
 3. В клубі «Авангард».
 4. Кудряшов та його дружина Кудряшова Тетяна.
 5. Кожний день, з понеділка по п'ятницю, інколи по суботам. Так, змінився. Наші тренування були більш важкі.
 6. Психологічно певно, дуже висока конкуренція та високий рівень змагань.
 7. На щастя, під час самих змагань тривог не було. Були лише виключення світла, але на залах були генератори, тобто проблем не було.
 8. Просто трохи менше залишається на особисте життя.
 9. Інколи фінансує спортивний комплекс, а так – за свій рахунок, з допомогою батьків.
 10. Так, звичайно.
 11. Поки розглядаю економічне та юридичне.

- З **Аліною Слободенюк** нам пошастило зустрітися очі в очі та більш детально поговорити.
1. В дзюдо я прийшла в 9 років. Тато захотів, щоб я спробувала себе у єдиноборствах. Я дуже не хотіла туди йти, але мене завела мама. Можна сказати, що в цей вид спорту я закохалася з першого тренування. Взагалі, шлях був нелегким, тому що перші декілька років були одні поразки, але завдяки цілеспрямованості та характеру, я згодом почала досягати певних успіхів.
 2. Тато. Я не хотіла цим займатися, не до кінця розуміла що це таке. Але коли прийшла на тренування, то мені дуже сподобалася форма, і вправи, які там виконували діти.
 3. В спорткомплексі «Динамо»
 4. Дмитренко Сергій, Білорус Аліна, Янчецька Лідія.
 5. Шість разів на тиждень, один раз на добу приблизно 2 години. Я б не сказала, що графік змінився. Просто ми за місяць до змагань вже намагаємося підтримувати форму, до якої я підходила певний час. Можливо, в якомусь плані більше зверталось уваги на мою психологічну підготовку, на адаптивну підготовку.
 6. Найскладніше було психологічно підготуватися.
 7. Ми не розпочинали змагання саме через повітряну тривогу.
 8. Досить складно, якщо вчитися, а не просто ходити на заняття.
 9. Цим усім займається тренер.
 10. Звісно, у мене на наступний сезон багато планів, сподіваюся, що реалізую їх по максимуму.
 11. Я дуже хотіла б працювати за своєю спеціальністю та бути тренером.
 12. Я вважаю, що це стереотипна думка, бо якщо поглянути на українських чи просто на дзюдоїсток з інших країн, то можна побачити, які вони всі красуні.
 13. Взагалі не заважає. Буває таке, що не до кінця розуміють, чому саме єдиноборства. Але, навпаки, мені здається, що вважають чимось цікавим.

Катерина Куцан

Жіноча волейбольна команда ЖДУ

Нещодавно жіноча волейбольна команда університету «ЖДУ-Полісся-ОШВСМ» провела свої перші ігри у вищій лізі XXXII чемпіонату України. Володимир Вигovskyй, завідуючий навчальної лабораторії «Центр молодіжної політики» ЖДУ імені Івана Франка, розповів нам про створення команди, її фінансування. І, найголовніше, яка мета стоїть перед волейбольною командою університету.

– Коли і як створилася волейбольна команда «ЖДУ-Полісся-ОШВСМ»?

– Фактично, команда була створена у 2017 році. Вона називалась «Полісся» навіть без аббревіатури ЖДУ, хоча були дівчата з університету. Команда почала свою роботу з першої ліги чемпіонату України. З 2018 року команда почала базуватися в університеті, але вона не була повністю університетською, хоча в своїй назві мала аббревіатуру університету. Команда за останні роки була однією з провідних в Україні, але війна все дуже змінила. Майже весь склад команди залишив її, практично всі дівчата, за винятком двох, поїхали за кордон. Тому у 2022 році відбулася своєрідна реорганізація команди. Серед тих, хто цим процесом займався, був я і Віктор Мойсієнко, доктор філологічних наук, професор, дуже великий фанат волейболу. Ми звернулися до федерації волейболу Житомирщини, щоб команда отримала статус «Команди університету». В жовтні місяці команда офіційно була передана університету, тому в назві на перше місце ми поставили аббревіатуру «ЖДУ». Сьогодні наша назва – «ЖДУ-Полісся-ОШВСМ».

– Що означає аббревіатура ОШВСМ?

– ОШВСМ – це обласна школа вищої спортивної майстерності. Це заклад, який підтримує спортсменів в різних видах спорту, перш за все, фінансово. Оплачуються тренувальні збори, виїзди на ігрові тури, закуповується інвентар, форма, спорядження.

– Дівчата якого віку грають у команді?

– Наймолодша дівчина у команді навчається ще в ліцеї, дещо старші – студенти та магістри нашого університету, так зване «ядро команди». Їм від 18 до 22 років. Та ще грають двоє майстрів спорту. Їх ми свідомо запросили, бо команда виходила геть зовсім молода і недосвідчена, а наявність майстрів дала впевненості та досвіду.

– У яких іграх команда вже брала участь?

– На початку листопада відбувся перший тур в місті Хирів Львівської області. зіграли три гри. Поступились у першій зустрічі з рахунком 3:1 більш досвідченій команді «Нафтуся» з міста Трускавець. У наступних іграх наші дівчата отримали дві перемоги з однаковим рахунком 3:0 над командами з Чернігова та Миколаєва. На сьогодні ми в турнірній таблиці на 4 місці.

– Пане Володимир, які стосунки у Вас з дівчатами команди?

– Точно не конфліктні. Я дуже дружелюбна людина. Звичайно, ще якась дистанційність у стосунках з дівчатами присутня, але я думаю – згодом це все мине. В цих проектах та організаціях, де я працював, незалежно від віку, у мене завжди складалися дружні стосунки з людьми.

– Хто фінансує команду? Звідки гроші на форму, поїздки, оренду зали, відрядження, готелі, харчування у відрядженнях?

– Зал для тренувань надає університет. Студенти іногородні проживають у гуртожитку. Іногородні не студенти проживають у готелі, який надає управління національно-патріотичного виховання, молоді та спорту Житомирської обласної адміністрації. Поїздки та інвентар забезпечує ОШВСМ, про яке ми вже говорили. У нас є спонсор, який вже не перший рік продовжує підтримку команди – мережа магазинів «Полісся-Продукт».

– Як часто проходять тренування? Наскільки дівчата віддаються процесу тренувань?

– Зараз тренування регулярні, двічі на день з понеділка по п'ятницю включно, тобто 10 тренувань на тиждень по дві години. Це серйозне фізичне навантаження. Є дівчата, які бачать, що вони в основному складі, у них одне ставлення до тренувань. Є дівчата, які не в основному складі, але є шанс потрапляння туди, то вони дуже віддаються процесу. Дехто з дівчат бачить, що у них мало шансів потрапити в основний склад, тому що волейбол це такий спорт, який потребує високого зросту, фізичної статури. Але, якщо узагальнювати, то дівчата хочуть тренуватись і готові повністю викладатись на тренуваннях.

– Як дівчата поєднують навчання та тренування?

– Я кажу дівчатам, які на першому курсі, що у вас в пріоритеті має бути

навчання. Ось коли вони втягнуться в навчальний процес, тоді будуть більше віддаватися волейболу. Нехай спочатку адаптуються до університету та намагаються поєднати навчання та тренування. Першокурсниця переживають за навчальний процес, вони бояться сесії. І це правильно, я їх розумію. Я не ставлю перед ними вимоги бути на кожному тренуванні, тим більше, що тренування двічі на день. Нехай ходять хоча б на одне тренування. А ті дівчата, хто на старших курсах, які вже втягнулися у навчання, вони самі вирішують, як все це поєднувати.

– А як Ви підтримуєте командний дух? Чи виникають якісь конфлікти?

– В попередні роки ми виїжджали на природу, на шашлики, влаштовували новорічний шоу. З новим складом ще не було такої можливості, бо пройшло дуже мало часу після створення команди, та й ситуація в країні не дуже підходяща.

У команді конфліктів немає. Доросліші намагаються підтримати молодших і на майданчику, і на тренуваннях.

– Яка головніша ціль команди «ЖДУ-Полісся-ОШВСМ»? Чого Ви з командою хочете досягти у найближчому, а може й не дуже близькому майбутньому?

– Коли я погодився разом з друзями очолити команду, я постійно говорив, що на початку, у першому сезоні, не ставлю перед нами високі цілей. Я прихильник того, що спочатку має сформуватися команда. Тобто, вона має згуртуватися, щоб ми бачили наші слабкі та сильні місця, щоб ми розуміли, що нам з командою далі робити, щоб досягти високого результату. Після першого туру ми зрозуміли, що у нас є високі шанси показати хороший результат. Я не можу сказати, що це буде одразу перше місце, але ми бачимо, що можемо потрапити в число лідерів. Ми можемо поставити на цей сезон перед собою завдання потрапляння в число кращих, в число призерів. Це і можна назвати на сьогодні нашою ціллю.

Якщо говорити про далекі перспективи, я би дуже хотів, щоб в університеті закріпилася команда, щоб вона складалась, в більшості, саме з наших студентів. Хотів би, щоб наша команда звучала у засобах масової інформації, щоб за нас вболівали, щоб університет і команда були на виду і на слуху. Для мене дуже важливим був, є і буде той факт, щоб ця команда була командою ЖДУ, основою якої будуть саме наші студенти. Це для мене дуже принципово.

Олександра Осіпова

Посміхніться

Якщо жінка надумала стати щасливою, то ніхто не може їй у цьому завадити. Навіть чоловік

Сидить дівчинка 5 років без настрою. Підходжу до неї, питаю: - Ти чого така сумна? - Я на хлопчика образилася. - А що він зробив, що ти на нього образилася? - Я не знаю...

- Олю, я колготи собі купила, такі плотні.... 490 ден

- Надю, 490 ден – то є валенки

Бермудський трикутник чи піраміди Єгипту – то взагалі не загадки. Велика загадка – розшифрувати графік відключення обленерго.

Зламай мозок. Як називається самець зозулі?

Колядки на новий час

Коляд, Коляд, Колядниця, Ми прийшли до вас погрітись. Ми без світла не підем, Дайте, тітко, на модем.

Ми колядки вам співаєм, Телефони заряджаєм, Ми не просимо кров'янку, Зарядить би павербанки.

Колядуєм, колядуєм, Генератор носом чуєм, А вайфай роздачу бачим, Дайте трохи, бо заплачем.

В Україні нині свято, Хочу всім нам побажати – Світла в хаті, хліба в печі, Щастя й радості малечі, Рідний дім, а не в чужині, Миру нашій Україні

Обласні змагання та чемпіонат України

Чемпіонат Житомирської області з пауерліфтингу (жим штанги лежачи) пройшов 12 листопада на базі спортивного комплексу УТОГ, де студент II курсу 25 БдСОgeo групи спеціальності «Географія» природничого факультету Олексій Дегтяренко виборов срібну медаль, виконавши норматив I дорослого розряду та завершив змагання з результатом 110 кг у заліку. А з 18 по 20 листопада у мальовничому містечку Воловець, що на Закарпатті, пройшов чемпіонат України з армспорту (боротьба на руках). Олексій став бронзовим призером у ваговій категорії до 90 кг та срібним — на праву руку.

— Що таке пауерліфтинг і армспорт?

— Пауерліфтинг — це важкий вид спорту, де головна задача спортсмена — лежачи підняти вагу над собою (жим легачи). Армспорт — це стандартна боротьба на руках, за спеціальним столом, силовий вид спорту, який активно розвивається в Україні.

— Як Ви почали займатися такими видами спорту?

— Пауерліфтингом почав займатися в 2018 році, коли прийшов у свій перший навчальний заклад. Після школи вже мав спортивну базу, і так сталося, що саме в цьому ліцеї тренером був чемпіон Європи з пауерліфтингу Денис Опанчук, він зараз викладає фізкультуру у нас в університеті. Він помітив мій талант, та ми почали готуватися до змагань різного рівня.

— Як Ви готувалися до змагань?

— Змагання не доставляють мені якогось дискомфорту, навпаки, дають натхнення досягати лише високих результатів. Підготовка триває

належним чином. Це стосується сну, раціону харчування, режиму тренувань. Все дуже чітко та правильно, труднощів немає.

— Наскільки важкими були змагання?

— Я б не ставив змаганням статусу важкі чи легкі, питання полягає лише у підготовці. Ці змагання були заліковими до чемпіонату України. Отримавши заліки у трьох спробах, норматив виконано, заплановані заходи зроблені.

— Як пройшов чемпіонат України?

— Чемпіонат був досить високого рівня, підготовка спортсменів та тренерів дала про себе знати. Представляючи місто Житомир, вдалося вибороти бронзу на ліву та срібло на праву руку, не вистачило сил та досвіду у фінальних сутичках. Змагання проходили у дружній теплій атмосфері, всі відчували себе, як вдома. Все пройшло супер та всім сподобалося.

— Що Ви відчули після перемоги?

— Отримавши позитивну оцінку від суддів, похвалу від тренерів та всіх, хто тобі допомагав, та тримаючи відзнаку в руках, ти відчуваєш полегшення та гордість, що все зроблено, що можна йти далі, до інших висот.

— Як є відмінності між обласними змаганнями і Чемпіонатом України?

— Рівень змагань сильно не відрізняється, хіба що різна кількість учасників. Як обласні змагання, так і чемпіонати України проводяться на високому рівні, за що дякую організаторам та всім, хто долучається до

цієї сфери.

— Як Ви поєднуєте навчання і заняття спортом?

— Розуміння між викладачами та тренерами дають змогу мені поєднувати все і одразу. Самодисципліна — це головне. Буває таке, що з 7 до 8 ранку проводжу тренування, або з 13 до 15 години. Головне, щоб було бажання встигнути, тоді можливо все встигнути.

— В вас є спонсор? Чи допомагають батьки?

— Про спонсорів говорити зарано. Коли досягнеш певних висот, тоді вони з'являться. А зараз допомагають тренери, організатори. Суттєво підтримують і допомагають батьки.

— У Вас особливий раціон харчування?

— Для спортсменів це особливе питання, одна з головних складових, від якої залежить успіх. Дієта створюється, виходячи від пори року та вагової категорії. Якщо говорити про обмеження особисто для мене, то це солодке, інших обмежень немає.

— Чи були у Вас якісь травми у цьому виді спорту?

— Нажаль, травми — це те, що переслідує спортсменів кожного дня, але,

дякуючи тренерів та серйозному підходу до своєї справи, серйозних травм у мене не було.

— Ви маєте вдома штанги? І як до цього ставляться батьки?

— Ви знаєте, напевно у кожного спортсмена є мрія мати у себе вдома тренажерний зал, тому спортивний інвентар присутній і у мене вдома для підтримання форми у складний час та удосконалення спортивних навичок.

Ставлення батьків буває різним, переважно, вони допомагають мені, але буває таке, що снаряди їм заважають і доводиться виносити їх з кімнати на вулицю.

Ксенія Загорулько

Переможці Всеукраїнської студентської олімпіади з програмування навчаються на фізматі!

Всеукраїнська студентська олімпіада з програмування є складовою частиною відбіркових змагань першості світу. Кожна команда складається з трьох учасників. Вони мають вирішити 13 задач різної складності на одному комп'ютері протягом 5 годин. Користуватися допоміжними джерелами інформації або електронними пристроями заборонено. Перевірка виконаних завдань здійснюється автоматично через онлайн систему. На другий етап Всеукраїнської студентської олімпіади з програмування було зареєстровано 55 команд з Північного регіону з 28 навчальних закладів (18 університетів, 5 коледжів та 5 шкіл). Командам нашого університету протистояли команди з Чернігівського технологічного, Сумського державного, Житомирського технологічного, Київського університету ім. Т.Шевченка, Національного технічного університету (КПІ), Національного університету біоресурсів і природокористування, Національного авіаційного університету, Києво-Могилянської академії та інших вишів. Команди кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій вибороли I та II місце. I місце - команда ZhSU_The_Gleks в складі: Максим Шимон, Артем Іванов, Владислав Коханчук. II місце - команда ZhSU_SampleText в складі: Олександр Котенко, Єгор Місько, Михайло Кривонос.

Редакція у минулому номері писала про тренера наших студентів, доцента кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій нашого університету Сергія Жуковського. Тепер ми вирішили поговорити з представниками команд. Ми їм поставили кілька питань:

1. Як ви вирішили взяти участь в Олімпіаді?
2. Як вас відібрали до тренування?
3. Як саме ви готувалися?
4. У чому була складність підготовки?
5. Як проходила сама олімпіада?
6. Які ваші враження після неї?

Максим Шимон, представник команди ZhSU_The_Gleks, яка виборола I місце.

1. Сергій Жуковський запропонував мені брати участь у цій олімпіаді. Я переміг у багатьох

інших олімпіадах, як всеукраїнських, так і обласних, тому я з легкістю погодився.

2. Це були учні пана Жуковського, які теж вже багато років з ним знайомі та тренуються у нього.

3. Готувалися ми на сайті Є-олімп, розв'язували багато задач з інших олімпіад минулих років.

4. Складнощі у підготовці не було, потрібно було тільки освіжити м'язову пам'ять, щоб пальці писали код швидше.

5. Є приблизно десять задач. В одній задачі, наприклад, тобі потрібно написати код програмування, який вчить комп'ютер розв'язувати цю задачу для усіх випадків. Коли ти відправляєш вже готову задачу, вона тестується і через якийсь час видає тобі твій результат. Бажано розв'язувати задачі якомога швидше і з

меншою кількістю спроб, бо це дуже впливає на твій рейтинг та місце в підсумковій таблиці.

6. Враження дуже позитивні. Олімпіада класна. Взяти участь варто для того, щоб перевірити свої вміння.

Олександр Котенко, представник команди ZhSU_SampleText, яка завоювала II місце.

1. Це вже традиція нашої команди - брати участь у різних студентських олімпіадах, починаючи з 1 курсу. Це не вперше для нас, тому і вирішили знову спробувати свої сили цього року.

2. Склад нашої команди не змінювався ще з 1 курсу і ми всі маємо гарні навички в програмуванні та знаннях алгоритмів, тому етап відбору до тренувань ми, можна сказати, пропустили.

3. Враховуючи те, що ми гарно володіємо декількома мовами програмування, і вже не одноразово брали участь в цій Олімпіаді, то підготовка у нас була доволі проста - повторення алгоритмів та практика у розв'язанні різнотипних задач.

4. Підготовка була не складна, через вище сказане.

5. П'ятигодинна олімпіада, командне розв'язання задач, азарт і бажання здобути гарний результат.

6. За 4 роки виступів на Всеукраїнських студентських олімпіадах та змаганнях з програмування це, поки що, найкращий результат наших виступів, тому і враження були відповідні.

Олександра Благоднюк

Обласний конкурс з історії «Юний історик»

VII обласний конкурс учнівських наукових і творчих робіт з історії «Юний історик» та «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії» пройшов 2-3 листопада у нашому університеті на платформі Zoom. Редакція вирішила поспілкуватись про конкурс з одним з організаторів конкурсу Ігорем Власюком, кандидатом історичних наук, доцентом кафедри всесвітньої історії.

— Як Ви змогли організувати у цей складний час такий масовий захід? До речі, скільки учасників зі скільки шкіл брали участь?

— VII обласний конкурс учнівських наукових і творчих робіт з історії «Юний історик» та «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії» цього року, у зв'язку з умовами воєнного стану, було вирішено проводити на платформі Zoom. Цей професійний захід свого часу було започатковано кафедрою всесвітньої історії історичного факультету нашого університету. В останні роки захід проводиться спільно з управлінням національно-патріотичного виховання, молоді та спорту Житомирської обласної державної адміністрації. До участі в конкурсі запрошувалися учні 8-11 класів ліцеїв, гімназій м. Житомира

та області. Цього року участь у конкурсі взяло більше 20 учнів, які представляли ліцеї м. Житомира (№5, 7, 21), м. Олевська (№1), окремих ліцеїв та гімназій Житомирського і Коростенського районів (Кожухівського, Черняхівського, Левківського, Привітківського ліцеїв, Луківської гімназії та ін.), гімназій № 5, 8 м. Бердичева.

— Як проходив сам конкурс?

— Спочатку тривала реєстрація конкурсних робіт, потім попередня оцінка їх конкурсною комісією і, власне, захист робіт учнями на конкурс 2-3 листопада 2022 р. в режимі онлайн на платформі Zoom. Багато учнів представили свої роботи у вигляді презентацій, відповідали на питання комісії та учасників конкурсу.

— Які були умови?

— На конкурс подавалися роботи з актуальних проблем всесвітньої історії, історії України та рідного краю (проблеми економічного, культурно-освітнього, соціально-політичного розвитку України та регіону, євроінтеграційних процесів, спільних історичних процесів України і європейських країн: Польщі, Австрії, Франції тощо; видатні постаті рідного краю). До участі у конкурсі приймалися роботи, виконані українською мовою, відповідним чином оформлені. Проект «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії» передбачав репрезентацію історії своєї родини (крізь призму окремих її членів) на тлі подій і явищ, які відбувалися у певні історичні відрізки часу. Презентувати свою розповідь можна було у

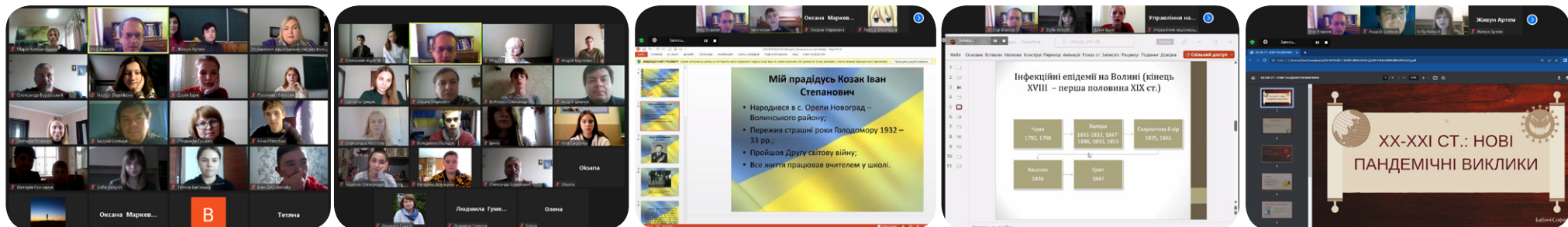
вигляді: короткого відео (наприклад із записом спогадів дідуся, бабусі, прабабусі, прадідуся, тата, мами) або презентації.

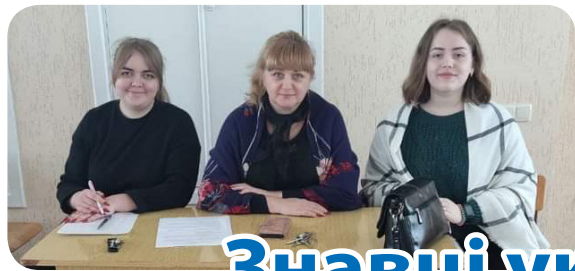
— На які секції/групи були поділені учасники? Чи враховувалось їх бажання бути у тій чи іншій групі?

— Конкурс «Юний історик» проводився за такими номінаціями:

1. Україна у викликах сучасності.
2. Україна у контексті історії світу.
3. Етнічна карта Житомирщини.
4. Пам'ятки військової історії краю.
5. Знавець всесвітньої історії.
6. Проект «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії».

Закінчення на 5-й стор.

Знавці української мови серед ліцеїстів

Брейн-ринг «Знавці словесності» серед учнів 10-х класів відбувся 15 листопада у Науковому ліцеї при ЖДУ імені Івана Франка. Редакція вирішила поговорити про захід з організатором конкурсу, вчителем української літератури у 10-х класах ліцея Катериною Яриновською.

— Розкажіть нашим читачам — що це був за конкурс?

— Конкурс називався «Знавці словесності». За формою проведення це був брейн-ринг. Чому «словесності»? Тому що завдання були з української літератури, української мови, логіки тощо.

— Ліцеїсти яких класів брали участь у конкурсі?

— Конкурс проходив серед ліцеїстів 10-х класів. Ці класи поліпрофільні, курс української літератури та мови в них на рівні стандарту. Саме це дає змогу проводити різноманітні інтерактивні форми й види робіт безпосередньо під час навчальних занять.

— Як були завдання на конкурс?

— Завдання з мови стосувались, власне кажучи, загальних мовних знань, навичок та компетентностей, які вони вже здобули за свої майже 10 років навчання. Завдання з літератури були на базові знання з творів, які вони вже опанували у 10-му класі, тобто питання були по Івану Нечуй-Левицькому «Кайдашева сім'я», Панасу Мирному «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» та Івану Карпенко-Карому «Мартин Боруля».

— Яким чином обирали учасників?

— Учасниками були абсолютно всі ліцеїсти. Ми поділили їх на три команди за класами: 10-А, 10-Б, 10-В. В майбутніх конкурсах, звісно, будемо міксувати учасників для того, щоб кожен спробував себе у різних вміннях, навичках й конкурсах. В певних видах завдань — чи то літературна вікторина, чи то пантоміма, де потрібно було показати персонажа, ліцеїсти обирали учасника вже самі, обирали того, хто з них більш компетентний, має більше вміння і хоче

їх проявити.

— Що дають такі конкурси школярам?

— Здійснення навчального процесу в сучасних суспільно-політичних умовах, які склалися після пандемії, під час війни, є достатньо складною процедурою. Зрозуміло, що ліцеїстам складно адаптуватися до цих умов. До цього додамо те, що вони у нових колективах. А ще вони мають складну програму, великий об'єм матеріалу, який повинні вивчити та засвоїти. Тому, на мою думку, така форма роботи забезпечує те, що діти більш інтерактивно, у формі гри засвоюють навчальний матеріал, мають змогу продемонструвати свої знання та вміння не лише за допомогою якихось тестів, контрольних чи опитувань, а цікаво та весело. Така форма дозволяє дітям та вчителям відволіктися від того всього, що відбувається.

— Що було цікавого під час конкурсу?

— Під час конкурсу кожен із учнів мав можливість розкритися з нового боку. Дехто соромився майже пів семестру усно відповідати, тому робив лише письмові завдання або навчався дистанційно, а тут, виявляється, він прекрасний актор, робить пантоміму, вміє працювати в команді, дуже добре володіє матеріалом. Конкурс дозволив учням більше пізнати один одного, глибше порозумітися один з одним, об'єднати їх, перш за все, тому, що команди були в межах класу. В командах учасники виконували якусь певну функцію та працювали як єдиний механізм. Дуже цікавим був фітбек від учнів. Вони настільки захопились, максимально віддалились цій формі роботи, що перетворили конкурс на міні свято, а не просто на якусь нудне проведення неформального уроку

літератури.

— А учні самі проявили бажання брати участь у конкурсі?

— Учням запропонувала таку форму роботи я, але під час виконання завдань, брейн-рингу та вікторин, учні самі проявляли бажання виступати у тому чи іншому конкурсі, який був їм до душі. Взагалі, команди були дуже активні, визначити переможця було досить важко, тому що всі були приблизно на однаковому рівні і різниця між командами була мінімальна — в 0,5 бала.

Редакція вирішила поспілкуватися з капітанами команд. Ми поставили їм кілька питань про конкурс, про підготовку до нього, про брейн-ринг.

1. Що Вам найбільше сподобалось й запам'яталось?

2. Що було найскладнішим саме для Вас?

3. Чи хотіли би це брати участь у таких видах роботи?

Арсеній Лобач, капітан команди-переможця 10-А класу:

1. В брейн-ринзі мені сподобалося все: були цікаві питання, цікаві завдання на встановлення послідовностей та відповідностей. Я та уся команда моїх однокласників добре попрацювали, щоб здобути перемогу.

2. Найскладнішим завданням було встановити послідовність подій у творі. Були подані ключові моменти твору і нам потрібно було правильно встановити послідовність подій. Врешті-решт ми абсолютно правильно встановили послідовність подій і здобули перемогу в цьому завданні. Саме за це завдання, за правильність його виконання я переживав

найбільше.

3. Так, я б хотів брати участь в подібних брейн-рингах, бо це дуже цікаво, я взагалі люблю брати участь в подібних заходах. Такі заходи дають змогу показати себе, свої знання і вміння, і, насамперед, перевірити свої знання. Також завжди маю змогу поради́ти таким маленьким, але перемогаю у своєму житті.

Олександра Оргіш, капітан команди 10-Б класу:

1. Найбільше мені у брейн-ринзі сподобалось те, що весь клас працював у команді. Була присутня атмосфера змагання — ми вперше працювали усім класом як команда. Таким чином, ми ще більше дізналися одне про одного.

2. Саме для мене найскладнішим було зібрати до купи усі думки команди. У нас зібралися дуже цікаві та сильні особистості, тому нам буває складно прийти до компромісу. А саме цим я як капітан команди мала перейматися.

3. Мені сподобався такий досвід. Він підіймає дружність та командний дух у класі, розвиває критичне мислення. Тому я вважаю, що нам не завадило б побільше таких заходів. Ліцеїсти з радістю б взяли участь у інших подібних видах діяльності.

Олексюк Олена, капітан команди 10-В класу:

1. Найбільше сподобалось показувати героїв в одному із випробувань.

2. Складним було дати відповідь на деякі запитання.

3. Так, звичайно, було дуже цікаво та весело позмагатися з іншими класами.

Вікторія Калініченко

Освіта — поле битви чи зброя?

Премія імені Івана Огієнка присуджується найкращим діячам у сфері розвитку духовності, культури, міжнародної та міжконфесійної злагоди. 28 жовтня 2022 року її лауреатом став Віктор Мойсієнко — професор нашого університету, доктор філологічних наук, а тепер ще й молодший сержант, командир міномета.

Цьогорічна тема Огієнківської премії — війна з тероризмом за виживання української державності та національної ідентичності, тому не дивно, що саме Віктор Мойсієнко, який зараз захищає наші кордони у складі сил тероборони, став лауреатом цієї премії.

Для її отримання, за словами пана Віктора, потрібно просто робити свою справу, а «...премії можуть приходити, відходити...». Професор також підкреслив, що бути дотичним хоча б децимою до постаті Івана Огієнка (до речі, нашого земляка) — це, напевно, мрія кожного справжнього українця.

Під час нашої телефонної розмови зв'язок обірвався на запитанні, яке й стало заголовком.

Символічно, чи не так? За декілька хвилин контакт було відновлено, і ось, що сказав пан професор:

— **На Вашу думку: освіта — це поле битви чи зброя?**

— У стосунках із Росією наука, освіта, культура, історія — це, однозначно, була зброя. Її блискуче використовувала ця країна, яка перекручувала всю свою історію: українське називала «російським», видавала бажане за дійсне, чуже — за своє. Українських князів: Володимира, Ярослава, Святослава — вони вважають «своїми». Весь світ Росію називав Московією. Їй це не сподобалося, тому змінили назву на «Русь», якою вона ніколи не була... Тому освіта — це завжди була, є і буде зброя.

Пан Віктор поділився, що живе наукою і багато чого ще «не допрацював», тому після нашої Перемоги планує повертатися в науку. Зокрема, професор згадав авторські незачислені пам'ятки, які мають чітко розказувати «...де має бути Московія у своїй Московії, а де має бути Україна...».

Наостанок, лауреат згадав про свою довірену роботу з колегами над проектом «Повертаємо в Україну культурну спадщину», який зазначала газета «Горобець». Детальніше про цей проект можна дізнатися за посиланням: <https://ukrmanuscript.com/about>

Софія Зінчук

Обласний конкурс з історії «Юний історик»

Закінчення. Початок на 4-й стор.

Бажання учнів бути в окремій номінації враховувалося.

— **Конкурсна комісія складалася з викладачів університету чи долучалися ще й вчителі шкіл? Скільки людей було задіяно?**

— Конкурсна комісія складалася з 6 осіб, викладачів університету та представника від управління національно-патріотичного виховання, молоді та спорту Житомирської обласної державної адміністрації.

— **На Вашу думку, подібний конкурс має перспективу?**

— Конкурс, як Ви бачите, проводився вже всьоме. Частина учасників цього конкурсу попередніх років стали студентами історичного факультету нашого університету. Загалом, учнівська молодь потребує реалізації своїх творчих та наукових робіт через подібні конкурси. Сьогодні особливо актуальними є дослідження подій з історії України ХХ–ХХІ ст., а також історії своєї родини у контексті подій української та світової історії цих століть.

— **Що Вам особисто сподобалося? Що вразило?**

— Особисто я був радий знайомству з учнями ліцеїв та гімназій м.

Житомира та області. Відчувалося, що і самі учні були раді виступити, презентувати свої наукові і творчі роботи. Справили враження різні роботи учнів, у тому числі проекту «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії».

Важливо відмітити національно-патріотичну позицію конкурсанти у змісті робіт, присвячених історії України. Необхідно відзначити також роботу вчителів — керівників наукових і творчих робіт учнів міст та сіл Житомирської області.

Редакція поставила нашим учасникам кілька запитань про конкурс, про підготовку до нього:

1. Що було найскладнішим?

2. Чому вирішили брати участь?

3. Що дає цей конкурс учням на Вашу думку?

4. Чому саме таку тему Ви обрали?

5. Як Ви готувалися до конкурсу? Як Вам у цьому допоміг Ваш науковий керівник?

Дарія Ішук, учениця 11-го класу ліцею №5 м. Житомира, вихованка гуртка ЖМЦНТУМ, тема

«Епідемія та боротьба з ними на Волині (кінець ХVІІІ — перша половина ХІХ ст.)». І місце у номінації «Україна у контексті історії світу»:

1. Як і в будь-якому виступі, найскладніше — відповідати на питання. Це відбувається не тому, що чогось не знаєш, а через внутрішнє хвилювання. В цілому, конкурс має дружній і атмосферний характер, що мінімізує хвилювання.

2. Цікаво брати участь в різних заходах та хочеться, щоб інформація про моє дослідження більше розповсюджувалась.

3. На мою думку, цей конкурс допомагає розкрити, в першу чергу, внутрішні якості — вміння говорити, представляти свою роботу, комунікувати, вести дискусію. І, звичайно, роботи учасників — дуже цікаві та

пізнавальні, вони допомагають розширити свій кругозір.

4. Коли я починала писати свою роботу, тема епідемій була надзвичайно актуальна через коронавірус. Досліджувала територію близьку до свого місця проживання. Також ця територія підпадала під цікаві історичні процеси та інші цікаві фактори.

5. До конкурсу особливо не готувалася, бо за рік роботи над дослідженням знаю роботу майже напам'ять, лише повторила та підготувала матеріали для виступу. Науковий керівник дала мені певні поради та настанови щодо виступу. А організатори конкурсу дали можливість виступити.

Іван Козак, учень 9-го класу Луківської гімназії Станишівської територіальної громади Житомирського

району, тема «З дідів-прадідів — воїн, з дідів-прадідів — козак...», II місце у проекті «Творимо цей світ разом: моя родина — частина світової історії»:

1. Для мене найскладнішим був виступ, тому що я вперше виступав перед незнайомою аудиторією.

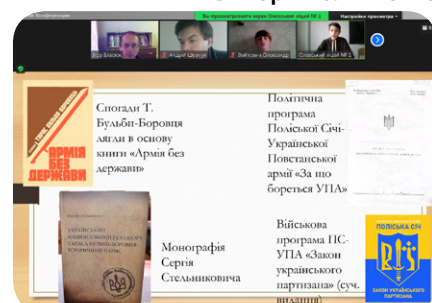
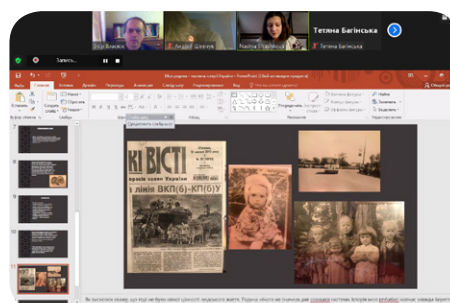
2. Моєму дідусеві 98 років і він прожив гідне життя. Людей такого віку залишилося дуже мало, тому я хотів залишити пам'ять про нього.

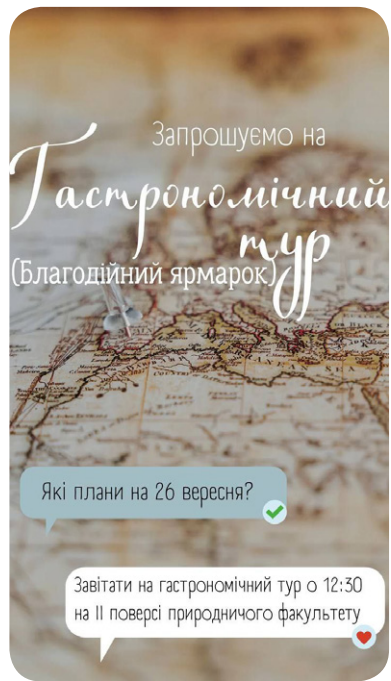
3. Можливість проявити себе та здобути безцінний досвід.

4. Я обрав таку тему, бо прадідусь захищав нашу Батьківщину і батько зараз захищає її.

5. Із вчителькою ми обговорили план дій, зняли відео з дідусем, зробили презентацію та відправили на конкурс.

Вікторія Калініченко

ГАСТРОНОМІЧНИЙ ТУР

В країні йде війна. Кожен українець допомагає рідній країні як може. В кінці вересня для студентів природничого факультету нашого університету відбувся виховний захід під назвою «Гастрономічний тур».

Захід проходив у рамках вивчення освітніх компонентів навчального предмету «Країнознавство», під час якого студенти змогли продемонструвати, придбати та скуштувати традиційні страви різних країн світу. На зібрані кошти були закуплені ліки для захисників нашої країни.

Долучились до «Гастрономічного туру» студенти спеціальностей географія, екологія та туризм, спільно із викладачами Русланою Власенко, Тамарою Андрійчук, Інною Нестерчук. Студенти та викладачі змогли насолодитися гастрономічними родзинками різних країн світу, дізнатися про уподобання населення цих країн, їх історичні та архітектурні цікавинки, але головною метою заходу була не інформативна складова, а благодійність.

Суть заходу полягала в приготуванні студентами страв різних країн, а інші купували страви за суму,

яку самі вважали за потрібне. Загалом було зібрано майже 2700 грн, закуплено ліки та передані директору ННІ філології та журналістики Олексію Башманівському.

— Особисто я готувала українські пампушки, — ділиться враженнями Дарина Яцковець, одна із студенток, що займалась організацією цього заходу. — Також в наших планах провести ще подібні акції, щоб ще більше допомогти нашим воїнам в такі складні часи. Захід дуже сподобався студентам і у нас з'явилося ще більше ідей для нових акцій.

Допомагаймо ЗСУ, щоб наблизити нас до перемоги!

Анастасія
Гавриловська

[Не]Каннський [не]кінофестиваль» в університеті

На кафедрі журналістики, реклами та PR 24 листопада відбувся «[Не]Каннський [не]кінофестиваль» — конкурс, в якому студенти-журналісти 2 курсу презентували власні рекламні ролики. Назва обрана не випадково, адже Каннський кінофестиваль — це щорічний міжнародний кінофестиваль у Каннах. А на нашому фестивалі рекламні ролики, а не кіно показують, та й Житомир не Канни.

Звичайно, першим, до кого за інформацією звернулася редакція, був Валерій Башманівський, завідувач кафедри, один з організаторів заходу.

— Що це за захід? Звідки прийшла ідея?

— Це був конкурс, що мав назву «[Не]Каннський [не]кінофестиваль», у якому майбутні журналісти, студенти 2 курсу презентували власні рекламні ролики. Назву студенти обрали самостійно, мотивуючи її тим, що Каннський кінофестиваль є міжнародним і щороку проводиться в місті Канни. А в нас — реклама і місто Житомир.

Тема зародилася у процесі спілкування зі студентами на практичних заняттях з дисципліни «Теорія і практика рекламної та PR-діяльності». Ідея заходу — максимально

наблизити підготовку студентів до фахової діяльності в рекламних та PR-компаніях.

— Навіщо потрібен такий конкурс?

— Переконали, що тільки завдяки таким прийомам педагогічної діяльності (поєднання теорії та практики) ми на кафедрі зможемо підготувати справжнього конкурентоспроможного фахівця для журналістської галузі.

— Які перед собою Ви ставили завдання?

— Основне завдання — стимулювання навчального процесу, активізація студентської креативності у вирішенні питань пошуку теми, продумування логлайну, плану, історії, розробки на їх основі сценарію, «розкадровки», а далі — втілення задуму

та монтаж візнятого матеріалу.

— Чи задоволені Ви конкурсом?

— Конкурсними роботами задоволені. Варто пам'ятати, що це рекламні матеріали, які студенти вперше підготували у своїй творчій біографії. Зрозуміло, що є більш і менш вдалі. Але твердо переконали, що головне інше — автори матеріалів зуміли отримати свій перший досвід у реалізації власного проекту та оцінити важливість запропонованих кафедрою навчальних дисциплін.

Організаційний момент, як на мене, був реалізований досить якісно. Гарно попрацювали ведучі — студентки 11 групи Софія Зінчук та Олександра Осіпова, технічну підтримку забезпечили старший лаборант кафедри Кароліна Василенко

та аспірантка кафедри Ірина Лиса. А ось про успіхи та помилки, що «засвітилися» в рекламних роликах найкраще можуть розповісти шановні члени журі: Ірина Лиса — аспірантка кафедри журналістики, реклами та PR, Олександра Голько — графічний моушен дизайнер та Олексій Чирко — оператор-постановник (DOP) та режисер відеомонтажу.

Наступним, до кого звернулася редакція, була студентка 2 курсу Юлія Юрчук, яка презентувала свій рекламний ролик.

— Розкажіть про те, як Ви знімали ролик.

— На перший погляд, створення реклами — це щось важке, але нам пощастило: ні з акторами, ні з локаціями

не виникало проблем. Єдине, що було важко робити — підбирати вдалий ракурс та впоратись зі зйомкою під час руху, але буду відвертою, сам процес мені дуже сподобався.

— Як монтували?

— З монтажем нам допомагав спеціаліст. Ми візняли всі необхідні кадри, записали закадровий голос і обрали музику, яка буде грати на фоні, надіслали все необхідне і через деякий час отримали результат.

— Чи задоволені роботою?

— Очікували, що реклама в нас вийде не дуже, тому ми були справді здивовані після того, як завершили роботу і побачили результат. Адже він був дійсно хорошим, як для першого разу.

Єлизавета Жуковська

«ПОЛІССЯ». НІ, МИ НЕ ПРО ФУТБОЛ

На початку листопада на базі нашого університету відбулося чергове засідання Навчально-науково-виробничого комплексу «Полісся», де вперше за більше ніж півроку відбулася зустріч всіх учасників комплексу. Про що була та ZOOM-конференція та для чого існує «Полісся» ми поцікавилися у Олени Антонової — завідувачки кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління, доктора педагогічних наук, професорки, Віце-президентки Академії міжнародного співробітництва з креативної педагогіки «Полісся» та заступниці голови спеціалізованої вченої ради по захисту докторських та кандидатських дисертацій. Ось що вона розповіла:

На момент створення ННВК «Полісся» (2003 рік) до його складу входило 20 провідних освітніх закладів Житомирської області. Зараз відбувається розширення. Основна мета комплексу — отримання напруцювань щодо новітніх способів, форм та методів навчання. Створення затверджено наказом Міністерства освіти і науки України.

До початку пандемії та повномасштабного вторгнення учасники комплексу проводили зібрання на базі закладів-членів «Полісся», де відбувався безпосередній обмін знаннями між освітянами. Зараз формат змінився на онлайн-зустрічі, під час яких учасники завдяки новітнім технологіям діляться досвідом роботи під час воєнного стану.

Чим корисний комплекс «Полісся»? Для молоді: випускники закладів, що є учасниками «Полісся», доволі часто вступають до ЖДУ ім. Івана Франка. Під час створення комплексу

було вирішено, що випускники комплексу матимуть певні привілеї, проте зараз ситуація змінилась. До того ж, студенти старших курсів можуть працювати у закладах комплексу. Як правило, деканати та дирекції доводять інформацію про вакантні місця студентам, однак здобувачі вищої освіти можуть самостійно звертатися

до директорів навчальних закладів комплексу з проханням працевлаштувати на посаду вчителя.

Для навчальних закладів: відбувається обмін досвідом між вищою та середньою школами, бо, за словами Олени Антонової, університет дає теорію, а школи — практику. Вчителі мають змогу підвищити свою

кваліфікацію у різних формах — курси, семінари, навіть аспірантура — в нашому університеті. Цікавим є те, що тематику курсів обирають самі учасники: на початку проводиться опитування серед педагогів.

Завершила свою розповідь пані професорка словами Костянтина Ушинського, у яких полягає один з

ключових принципів роботи ННВК «Полісся»: «Педагогічна практика без теорії — те саме, що і знахарство в медицині».

Софія Зінчук

Більше інформації про комплекс за посиланням: https://zu.edu.ua/relation_regions.html

«Разом до перемоги»

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка вже стало традицією влаштовувати благодійні акції, тож і студенти 2-го та 3-го курсу історичного факультету кафедри права і публічного управління, провели ярмарку під назвою «Разом до перемоги». Акція проходила два дні — 5 та 26 жовтня. Було також залучено студентів з інших факультетів.

Отож студенти 2-го курсу оздобили

патріотичні шопери, а студенти 3-го курсу плели власноруч браслети, продавали склянки та різні дрібнички. Також пройшов майстер-клас з макіяжу. Загалом було зібрано 20 000 гривень. Волонтер Андрій Могилецький, випускник історичного факультету, допоміг обрати, чим саме студенти допоможуть нашим захисникам на сході. Було вирішено придбати комплекти автомобільних шин.

Олена Дзюман, одна із студенток, що займалась організацією заходу, поділилась враженнями:

— Ми допомагаємо нашим захисникам, аби вони боронили нашу Україну і зробили все для того, щоб ми найближчим часом святкували перемогу. Хотілось би подякувати всім викладачам, деканату історичного факультету і всім, хто брав участь в нашій благодійній акції. Мене переповнюють емоції,

тому що наша українська молодь робить все, аби хоч якось наблизити нас до перемоги!

Все буде Україна!

Анастасія Гавриловська

P.S. Доки готувався номер, студенти історичного факультету отримали фото від наших воїнів, які вже користуються придбаними автомобільними шинами.

Всеукраїнський радіодиктант у ЖДУ

Цього року наш університет знову долучився до написання всеукраїнського радіодиктанту, який відбувся у день української писемності та мови. Цього разу для написання обрали символічний твір «Твій дім» письменниці та режисерки Ірини Цілик, а читала його Народна артистка України Ада Роговцева. Цьогоріч 22-й радіодиктант об'єднав увесь світ, усі країни, де є українці, та показав, що знання мови є важливим для кожного громадянина нашої держави.

В нашому університеті до написання диктанту долучилися викладачі, співробітники, студенти та ліцеїсти, щоб перевірити себе на знання мови. Редакція звернулася за коментарями до Олексія Башманівського, директора ННІ філології та журналістики, який організував цей захід.

– Чому саме Ви взяли на себе організацію радіодиктанту в університеті?

– Тому, що в нашому інституті

філології та журналістики це є вже традицією. Ми кожен рік влаштовуємо такий диктант. В нашій практиці є навіть таке, що ми запрошували студентів з інших університетів. Але, нажаль, цього року такого не було.

– З якими проблемами Ви зіткнулися?

– Насамперед, хвилювалися за те, що від нас не залежало – щоб було світло та не зник інтернет. А на рівні інституту всі проблеми можливо вирішити.

– За яким принципом Ви набирали тих, хто буде писати диктант? Зокрема, студенти брали участь за власним бажанням чи вони були зобов'язані?

– Написання диктанту було за власним бажанням. Ми повідомили голову студентського братства та кураторів, щоб вони запросили студентів на диктант. З інших факультетів теж нікого не змушували приходити, всі прийшли за власним бажанням. Ніхто не змушував студентів

до написання диктанту, хто хотів перевірити себе, ті й приходили. Ми не перевіряли наявності студентів, прийшов той чи інший студент чи ні. Також не збирали та не перевіряли правильність написання робіт студентів.

– Які курси брали участь?

– Брали участь всі курси від 1 до 4, також були магістри 2 курсу. А ще на радіодиктант завітали учні Науково-ліцею 10 та 11 класів.

– Хто з викладачів брав участь у написанні диктанту та з яких кафедр?

– Ми не фіксували, хто з викладачів університету був присутній. Але

можу сказати те, що з нашого інституту філології та журналістики були майже всі кафедри, були представники кафедри філософії, історії, початкової освіти та медико-біологічних дисциплін, які взяли участь у написанні диктанту.

– Чи брали участь у написанні диктанту працівники різних відділів університету?

– Особисто я не помітив когось з відділів університету. Але до написання диктанту долучилися лаборанти з всього університету.

– Ви самі брали участь у написанні диктанту? Що Вас особисто спонукає до цього?

– Так, я брав участь у написанні радіодиктанту. Написання диктанту для мене – це вже своєрідна традиція. Тому я навіть не задумувався, що мене до цього спонукає.

Влада Осіпчук

ХІМмістерія на природничому факультеті

31 жовтня на природничому факультеті пройшла ніч хімічної науки «ХІМмістерія». Приурочили його до такого свято як Хелловін. Редакція зустрілась з доцентом кафедри хімії, кандидатом хімічних наук Романом Денисюком, який розповів нам деталі.

Хелловін на природничому факультеті святкують вже шість років, це стало традицією. Організовує свято студентів деканат та кафедра хімії. А персонально – Ірина Оніщук, заступник декана з виховної роботи, викладачі кафедри хімії Микола Чайка, Роман Денисюк, Ольга Авдеева, Олена Євдоченко, Олександр Камінський та голова студентського братства Марія Панфелюк. Також, традиційно, залучаються студенти п'ятого, четвертого та третього курсів.

У перші роки захід проходив для студентів спеціальності хімія. Потім до заходу долучилися інші спеціальності факультету – агрономія, географія, біологія та екологія. Два роки тому до заходу долучилися студенти ННІ іноземної філології.

Цього року була представлена ціла розважальна програма, зокрема конкурси, на яких студенти проявили свої таланти, кмітливості та витримку. За кожний виграний конкурс переможців нагороджували призами, традиційними солодощами.

По завершенню програми відбулося хімічне шоу. На ньому студенти за допомогою Романа Денисюка, Олександра Камінського та Миколи Чайки представляли свої досліди. Було дуже багато експериментів з різнокольоровими вогнями. Запрошували бажаючих спробувати безпечно полум'я на власній долоні.

Свято пройшло в комфортній обстановці, студенти отримали максимум позитиву та вражень.

Ксенія Загорулько

ШАХОВІ ТУРНІРИ У ЖДУ

«ІСТОРИЧНИЙ ОПЕН»

Осінній турнір зі швидких шахів «Історичний ОПЕН» відбувся 2 листопада на історичному факультеті. У турнірі взяли участь 16 студентів з різних факультетів університету. Переможцем турніру став Олексій Матвійчук з історичного факультету.

Організатором турніру був Віктор Заглада, заступник декана історичного факультету. Турнір проходив на другому поверсі навчально-лабораторного корпусу № 4. Атмосфера серед студентів та викладачів, які брали участь в турнірі, була сповнена бажання перемоги.

Віктор Заглада так прокоментував події турніру:

– Цей турнір є традиційним для історичного факультету. Шахи як вид спорту культивуються на історичному факультеті вже багато років, і для нас проводити турніри є звичною справою. Тому щороку восени ми проводимо відкритий турнір зі швидких шахів, в якому можуть взяти участь студенти різних факультетів. Власне, так як відбулося й цього року. Сьогодні у змаганнях

взяли участь 16 студентів, які представляли три факультети: історичний факультет, який був найбільш чисельно представлений, фізико-математичний факультет та факультет фізичного виховання та спорту.

На питання, чи отримав він задоволення під час проведення турніру, Віктор Заглада відповів:

– Звичайно, отримую як я, так і самі студенти, бо якби не отримували, ці турніри не проводили щорічно, а то й двічі на рік.

Ще пан Віктор додав, що для студентів гра в шахи є хобі, вони грають не в рамках турніру, а просто, щоб поспілкуватися та позмагатися за шаховою дошкою.

Назар Шкуратівський

ОБЛАСНИЙ ШАХОВИЙ ТУРНІР НА ПІДТРИМКУ ЗСУ

27 листопада у Житомирському державному університеті імені Івана Франка проходив обласний шаховий турнір на підтримку ЗСУ. Захід організований і проведений федерацією

шахів Житомирської області на честь дня народження Артема Сачука, попереднього її президента, який зараз захищає Україну. Гра відбувалася за швейцарською системою в 9 турів, з

контролем часу 3 хвилини, до кінця партії кожному учаснику додавалися 2 секунди за кожний зроблений хід, починаючи з першого. У турнірі взяло участь 44 учасники, найстаршому – 72 роки, а наймолодшому – 4.

Вітаємо переможців в основному заліку:

Денис Крошняков;
Сергій Охріменко;
Іван Заїка.

Переможцями у додаткових номінацій стали:

серед юнаків — Євген Лонський, Денис Шикиравий, Костянтин Яковенко;

серед жінок — Маргарита Савенко, Олена Слінчак, Аня Дьоміна;

серед дівчат — Аріна Мусаєлян, Олександра Череватова.

Усі зібрані кошти будуть направлені до підрозділу, у якому служить Артем Сачук.

Прес-служба університету

«Дзеркало душі» у Коростені

Наприкінці жовтня, викладачі ННІ філології та журналістики Андрій Близнюк та Андрій Усатий були запрошені у Коростень для проведення надзвичайного цікавого заходу серед школярів Коростенського ОТГ - журналістського WORKOUTу «Дзеркало душі».

Виступали та змагалися 24 учасники зі своїми власними творами у кількох номінаціях - замальовка, есе, вірш, стенд-ап.

Талановитих школярів практично з усіх шкіл та ліцеїв Коростеня привітав міський голова Володимир Москаленко, голова журі (Андрій Близнюк) та заступниця голови - Наталія Чижевська.

Учасники читали свої вірші, есе, прозу, свої спогади та розповіді про свої родини та свої переживання в страшні місяці війни.

Неодноразово на очах слухачів та журі проступали сльози, а у школярів дрижав голос від напливу почуттів.

Із заключним словом та привітанням виступила Світлана Барановська, керівник КоростеньМЕДІА, запросивши учнів 11-х класів навчатися у ЖДУ імені Івана Франка.

Журі підвело результати та нагородило переможців та лауреатів. Дипломи та солодкі призи вручала Наталія Чижевська та голова журі.

Надзвичайно приємно зустрічати серед учасників колишніх студентів, зокрема популярну коростенську журналістку Ольгу Скосареву, працівника ЦДЮТ м. Коростеня Лілію Волковську.

P.S. Телесюжет про конкурс журналістики Ольги Скосареві заступник голови Наталія Чижевська надіслала як і обіцяла. Пропоную подивитися за посиланням – <https://youtu.be/cPzMAXIYdFQ>

Андрій Близнюк

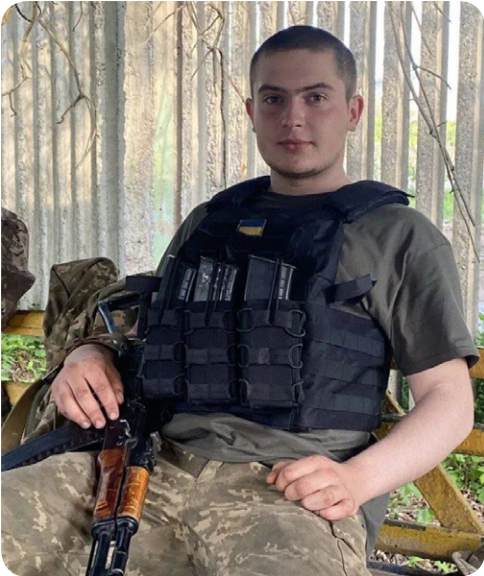
ОДИН З НАС

Нещодавно з війни додому за сімейними обставинами на 10 днів повернувся мій приятель Назар Бондарев, десантник. Я вже знала, що він пройшов багато гарячих точок – Рубіжне, Северодонецьк, Лисичанськ, Ізюм, Лиман. Коли ми зустрілися, я його навіть не впізнала. Він так змінився, став таким мужнім. Я, звичайно, як майбутня журналістка, не упустила можливості поспілкуватися з ним та поставити йому декілька запитань.

- Розкажіть, як Ви потрапили до ЗСУ.
- Прийшов у воєнкомат, заявив про своє бажання служити строкову службу. 5 жовтня 2021 року потрапив у свою першу військову частину. З часом зрозумів, що строкова служба – це марна трата часу, тому вирішив підписати контракт у спеціальні війська.
- Яка у Вас посада?
- Оператор-топогеодезист.
- Розкажіть детальніше про свої обов'язки.
- Я маю вибрати в заданому квадраті вогневу позицію для артилерійської машини, з якої буде вестись робота. Коли ми приїжджаємо на обрану точку, я передаю координати нашої машини. Мені повідомляють основний напрямок, в який я маю зорієнтувати гармату машини. Орієнтування відбувається за допомогою артилерійської бусолі.
- Розкажіть про свій перший бій.
- Кінець березня, бої за населений пункт Рубіжне. Точного числа не пам'ятаю, бо коли ти майже не спиш, то втрачаєш орієнтування в днях. На наші позиції близько 4 ранку пробралася ворожа ДРГ. Проте охорона їх помітила і почала вести прицільний вогонь. Всі

- прокинулися та почали давати відсіч. Приблизно 40 хвилин відбувалася перестрілка, поки ми не дочекалися мінометної підтримки. Того разу бій закінчився без втрат з нашого боку. Але він відкрив мені очі на те, що завжди треба бути готовим до нештатних ситуацій, і прямий контакт з ворогом можливий навіть в артилерії. Звісно, було дуже страшно, але нічого, цей етап пройдено, завдяки цьому ми мужніємо.
- Який найскладніший день?
- 30 травня. Бої за Лиман.
- Розкажіть нашим читачам дещо про свій побут. В яких умовах Ви спите?
- Якщо знаємо, що на позиції ми надовго і чуємо, бачимо, що зона вразлива до обстрілів, ми копаємо бліндажі. Всередині стелимо ковдри, каремати, кладемо матраци та спимо в спальних мішках. Якщо ми знаємо, що на позиції ми ненадовго, можемо нічого не копати, а поставити палатку, або не ставити, а просто спати під деревом на карематі в спальному мішку.
- Як харчуєтесь? Розкажіть про свій раціон на день. Хто Вам готує їсти?
- Харчуємося як добре. Ми отримуємо сніданок, який складається з якої-небудь каші

- (вівсянка, ячна, перлова) з сосискою або з тушкованим м'ясом. Один шматочок ковбаси, сира та шматок хліба. Чай або кава та енергетичний батончик.
- На обід дають гарячий суп або борщ, на друге – або каша, або макарони, або картопля. Все дуже ситне та смачне. На їжу не жаліємося. Плюс багато волонтерської допомоги з різними смаколикami, тому не бідуємо.
- Готують кухарі на спеціально облаштованих базах. На вогневу позицію їжу нам привозять.
- А як зі зброєю?
- Звісно, зброю нам видає держава. Проте під час контрнаступу ми почали збирати дуже багато зброї та боеприпасів, які кидає ворог. Ми доповідаємо про знахідки та офіційно передаємо їх далі.
- Що Ви особисто знаходили на полі бою?
- Кілька одиниць САУ 2С3, БМП та танки Т-72.
- Яка ситуація з мобільними телефонами? Дозволяють користуватися?
- Так, але сенс втрачається, бо мобільний зв'язок на бойових позиціях відсутній. Іноді дозволяють скористатися Starlink, щоб зв'язатися

- з рідними.
- Що Ви робите, коли бої не йдуть?
- Відпочиваємо, готуємось до боїв, обслуговуємо техніку, їмо, спимо, комплектуємо боєзапас.
- Як Ви відпочиваєте?
- Спимо, дивимося по можливості фільми, читаємо, розмовляємо.
- Чи дозволяють Вам виїхати у відпустку?
- Відпускають тільки за сімейними обставинами. Просто так нікого не відпускають.

Елизавета Жуковська

«[Не]Каннський [не]кінофестиваль». Погляд зсередини

Конкурс проходив одночасно в очному та дистанційному форматі, аби кожен охочий міг долучитися та взяти участь. Автори презентували свої рекламні ролики та ділилися враженнями від свого першого досвіду. Учасники обговорювали ідеї та концепції, журі відмічали успіхи та помилки. Панувала атмосфера творчості й креативу. Редакція звернулася за коментарями до учасників та журі конкурсу.

Олександра Осіпова, студентка 11 групи, ведуча: «Наважитись стати ведучою такого конкурсу було нелегко, адже це був мій перший досвід. Втім, я погодилась і не пошкодувала. Сценарій створювали разом з моєю співведучою Софією Зінчук. Намагались написати його швидко, адже часу залишалось обмаль, але цікавим та якісним. Взагалі, ідей з'являлось чимало, тому ми досить швидко впорались. Напередодні конкурсу у мене вдома зникло світло та зв'язок, тому підготуватись до заходу як слід не було можливості. Скажу чесно, вчила свій текст вже по дорозі до університету. Конкурс проходив у 211 аудиторії, а моя колега Софія була з нами на зв'язку через Zoom. Такий формат додавав деяких труднощів. Особливо, коли її вибило з конференції через поганий інтернет і мені довелося самій продовжувати. Я дещо розгубилась, але намагалась цього не показувати. Мені, як студентці першого курсу, було цікаво взяти в цьому участь. У кожній групі учасників були цікаві рекламні ролики, якийсь сподобався мені більше, якийсь менше. Це важливий досвід, адже через рік, на другому курсі, мене чекає теж саме. Тому побувати на цьому конкурсі, а особливо в ролі ведучої, було дуже корисно». **Софія Зінчук**, студентка 11 групи, ведуча: «Мені було легко погодитися стати ведучою подібного дійства через те, що ще зі шкільних часів я брала участь у різних заходах: МАН, турніри, конкурси. Досвід говорити експромтом, організовувати людей та викручуватися «на ходу» у мене є. Сценарій ми писали разом з Олександрою Осіповою. Для нашого коворкінгу ми обрали обласну бібліотеку для дітей, де протягом декількох годин у нас був брейншторм. Його результат - це сценарій «[Не]Канського [не]кінофестивалю». До речі, назву та спосіб голосування запропонувала я. Для підготовки до заходу у нас не було особливо багато часу. Через технічні проблеми я не змогла бути присутньою в аудиторії, тому зв'язок з Олександрою ми вели за допомогою Zoom. Однак, сам конкурс пройшов не зовсім гладко: ті самі технічні нюанси завадили мені бути присутньою протягом усього заходу, але я вважаю, що наша міні-команда

спрацювала прекрасно і моя колега чудово впоралася сама, не дивлячись на непередбачувану ситуацію. Загалом, хочу відзначити, що це була неймовірна ідея провести презентацію робіт 2 курсу саме у такому форматі. Мені здається, що ось такі невеликі приємності у вигляді чогось незвичного та нового допомагають навчатись та розвиватись. Прекрасний досвід, прекрасні люди, прекрасні спогади - це все про «[Не]Канський [не]кінофестиваль». **Олексій Чирко**, оператор-постановник (DOP) та режисер відеомонтажу, член журі: «Роботи студентів в цілому непогані, є класні ідеї, але з точки зору операторської справи та монтажного процесу потрібно трохи доопрацювати. Найчастіші помилки у відеороликах – стандартні, статичні, я б навіть сказав, новинні плани в рекламних роликах. Допускати таке не бажано, тому що, коли глядач дивиться на статичні плани, як правило, йому стає нудно й увага не тримається. У рекламних зйомках найважливішою є динаміка, потрібно весь час тримати глядача у легкому напруженні та із запитанням: «що буде далі?», а в кінці, щоб це питання замінилось думкою «shut up and take my money». Найбільше запам'яталась та сподобалась перша робота. Там було все: динаміка, історія та чіткий фінал. Єдине зауваження – кольорокорекція та не до кінця продумані фінальні діалоги». **Ірина Лиса**, аспірантка кафедри журналістики, реклами та PR, член журі: «Мене приємно вразили студентські роботи. Звичайно, були певні недосконалості, проте усі студенти відповідально підійшли до виконання поставлених завдань. Також сподобався креативний підхід до розкриття тематики. Усі команди створили хороші відео з цікавими сюжетами. Молодим режисерам та постановникам раджу більш ретельно продумувати та узгоджувати звуковий ряд з відео. Думаю, практика та робота над помилками сприятиме розвитку майбутніх журналістів та рекламистів». «[Не]Канський [не]кінофестиваль» став першою творчою «церемонією» для студентів-журналістів. Вперше – це незвично, де в чому непросто, але надзвичайно цікаво. Емоції були різні: радість, задоволення, гордість, хвилювання та навіть страх.

А тепер враження деяких учасників конкурсу, студентів 211 групи: **Олександр Сич**: «Ідея ролику прийшла спонтанно, втім своєчасно. Кожен університет вносить свої барви в життя студента: колектив, будні, аудиторії, улюблені заняття і не дуже. Ось тому ми вирішили зобразити ці нові захоплення, можливості та професійні бажання у Житомирському державному університету імені Івана Франка, оспівуючи нашу 109 аудиторію. Зйомки ролику зайняли менше часу, ніж планувалось. Вони пройшли легко та невимушено. Всі, хто брав участь у створенні відео, дійсно «кайфанули» від процесу. Акторський та режисерський склад розумів, ЩО глядач має побачити, тому всі разом працювали над спільною метою і досягли бажаного результату. Ми абсолютно задоволені нашим відео, можливо, десь є якісь нюанси, які треба було б підправити, але для початку, ми вважаємо, це гідний результат. Під час зйомки ми отримали дуже багато позитивних емоцій, декілька годин пролетіло, як 10 секунд. Відео вийшло дуже хорошим, зроблене з душею, а там де є душа – є якість. Оцінювання проходило чесно та об'єктивно. Журі було толерантним: висловили свої думки, нікого не образивши». **Тетяна Голішевська**: «Ідея нашого ролику – група туристів, які прогулюються Житомиром. У нашій історії - це дівчина-туристка, яка прогулювалася містом з гідом та обирала університет. Нам здалося цікавим, що люди подорожуючи, можуть знаходити свою мрію та успіх. Зйомки проходили в центральному корпусі університету, акторів у нас було не багато, однак всі справилися зі своїми завданнями. Створення рекламного ролика – це досить складний процес, який потребує чіткої організації та уміння правильно пояснити акторам їх роль. Важлива складова вдалого результату: освітлення, якість техніки і уміння знімати відео. Загалом, процес був цікавим, залишилося багато хороших та незабутніх емоцій. Втім, результат, який вийшов, не повністю підтвердив наші очікування». **Юлія Юрчук**: «Взагалі, ідея з'явилася досить спонтанно. Я сиділа ввечері і вигадувала щось цікаве

для сценарію, але все, що приходило мені до голови, не викликало в мене «вау» ефекту. Тому я подумала, що зараз ляжу спати, а зранку спробую щось вигадати, все ж на «свіжу голову» може краще вийде. Заснути в мене ніяк не виходило і я, продовжуючи думати про ідею для реклами, вирішила ввімкнути музику і спробувати вигадати щось знову, але цього разу вже в темряві і з музикою. Коли почала грати пісня «Бумбокс» «Наодинці», мені прийшла ідея з висловом: «прийди, подивись і подумай: “воно того варте?”». Вже відштовхуючись від цього, я вирішила, що реклама має будуватись на таємниці стосовно того, що очікує абітурієнтів в аудиторії. Щодо акторів, то ми з дівчатами, Олею Христосовою та Маргаритою Ігнатчук, одразу вирішили, що це буде перший курс журналістів. Зв'язавшись з їхньою старостою - Софією, ми обговорили все, що буде необхідно від колективу для хорошої роботи, обрали зручний день для зйомки. На перший погляд, створення реклами – це щось важке, але нам пощастило: ні з акторами, ні з локаціями не виникало проблем. Єдине, що було важко робити - підбирати вдалий ракурс та впоратись зі зйомкою під час руху. Очікували, що реклама в нас вийде, відверто, не дуже, тому ми були справді здивовані після того, як завершили роботу і побачили результат. На нашу думку, судді об'єктивно всіх оцінили і давали хороші поради стосовно того, як працювати в майбутньому. Оцінювання було абсолютно чесним, адже кожна з груп почула всі плюси і мінуси своїх робіт». **Олександр Невмержицький**: «Напевно, варто почати з того, як з'явилася ідея нашого відеоролику. Взагалі, задум зародився на заняттях з Валерієм Башманівським. Першопочатково, кожен з нас повинен був підготувати відеоматеріал індивідуально, на основі власної історії. Проте, в якийсь із моментів обговорень, всі ми дійшли висновку, що підготувати проекти самостійно буде дуже важко. Тому, логічним рішенням у цій ситуації для нас стало об'єднання у певні підгрупи. Кожній підгрупі необхідно було обрати найкращу історію серед учасників, і на її основі знімати матеріал. Нашій підгрупі найправильнішим та найчеснішим здалось рішення не обирати в

якості основного чийсь конкретний сценарій, а зробити спільний. Обрати найцікавіші моменти з кожної історії, які окремо здавались нам не дуже. Сформулювавши ідею та підготувавши сценарій, ми вирушили на зйомки. І вже на цьому етапі наша група зіткнулася з основними труднощами. Перша проблема – наш непрофесіоналізм. Те, якою ми собі уявляли картинку в голові, абсолютно відрізнялось від того, що ми бачили на екрані, коли переглядали відзняте. Тому, в підсумку, нам довелося обирати найкраще з найгіршого. Друга проблема – обмеженість у часі та інші сторонні обставини, які нас супроводжували. Під час активного очного навчання ми банально не могли знайти велику кількість вільного часу. Більшість кадрів ми взагалі знімали на перерві. А коли почалась сесія, яка проходить у дистанційному форматі, то це все більш ускладнило. Нас буквально розкидало по різних куточках області. Ну і, звісно ж, війна також про себе нагадувала. Результати обстрілів – відсутність світла та зв'язку. Все це не допомагало нам у роботі. Сам процес зйомки проходив у теплій, дружній та позитивній атмосфері. Ми багато сміялись, жартували та допомагали одне одному. Підбиваючи підсумки, можемо сказати, що результатом ми задоволені. Однак, не покидає відчуття, що могли б краще. Тому є стимул розвиватися далі і ставати кращим. Той факт, що для оцінки нашої праці була організована ціла, так би мовити, церемонія, особисто мене здивувало. Було приємно, бо ти розумієш, що працював не просто так. Ми мали змогу почути відгуки про наші відеороботи від компетентних осіб, думки яких хочеться слухати. Сподобалось, як члени журі оцінили нашу роботу. Вони, як мені здалось, дуже влучно потрапили у ті недоліки ролику, які я відмічав для себе. Їхня критика здалась мені цілком доречною та конструктивною. До того ж, і похвали на нашу адресу було достатньо. Все було доволі чесно та справедливо. Щодо організації та проведення конкурсу, то зауважень немає, ведучі гарно підготувались та змогли створити атмосферу справжньої, хоч і доволі маленької та локальної, але все ж події, яка точно відкарбується в головах конкурсантів як перший подібний досвід».

Василенко Кароліна

Подкасти – тимчасовий тренд чи нова форма радіо

Останнім часом все більшої популярності серед контенту в інтернеті набувають подкасти. Тому наша редакція вирішила поспілкуватися про подкаст індустрію з Олексієм Кушніром, керівником студії подкастів «IZONE Media».

Слово «подкаст» утворилося від поєднання двох англійських слів – «iPod», медіаплеер компанії «Apple», та слова «broadcast», що дослівно перекладається як «транслявати». Подкаст – це певний медіафайл чи низка медіафайлів, що розповсюджуються інтернетом та відтворюються на будь-яких пристроях. Якщо простими словами, то подкаст – це аудіозаписи, які поширюються інтернетом.

У світі подкастинг давно встиг здобути велику популярність через свою доступність і легкість у відтворенні. За статистикою, у 2020 році існувало близько 850 тисяч подкастів, що лише підтверджує факт популярності. Останніми роками ця сфера набуває широкого розвитку і в Україні. Можна приблизно порахувати, що кількість слухачів – це десятки тисяч, можливо сотні тисяч споживачів. Деякі популярні подкасти публікують свою статистику, де можна побачити, що деякі епізоди можуть збирати 30 тисяч прослуховувань або навіть 40 тисяч. Оцінювати сумарну аудиторію складно. Подкастів стало багато, особливо в цьому, 2022 році. За цим можна спостерігати в чартах Apple Podcast, Google Podcast чи Spotify, адже топи насичені українськими подкастами.

За дослідженням, яке проводило Суспільне у 2021 році, 8,3% українців слухають подкасти. Серед слухачів на той момент переважали чоловіки, а середній вік слухача подкастів – 31 рік. «Ти не залежиш від часу виходу випусків – залишається завантажити потрібний і прослухати у свій вільний час. Це і є значною перевагою подкастів. Подкасти в Україні так само актуальні, як і у всьому світі», - розповідає Олексій Кушнір, керівник студії подкастів «IZONE Media», а також автор і ведучий подкасту «ПодкастПідкаст».

«Мені подобається концепція повільних медіа. Коли я сам обираю, що я дивлюсь, слухаю, читаю, споживаю. Мені не подобається споживати інформацію в класичних соцмережах, типу Facebook, Instagram або ж Telegram. Бо, здебільшого, вони відповідають за швидке отримання інформації, яку не завжди обираєш ти. Подкасти, як ті ж самі мейл-розсилки, це тип споживання, коли ти сам обираєш, що слухати, час, коли ти слухаєш, і взагалі – ти не обмежений якимись алгоритмами. Тобто, ти самостійно робиш вибір», - зазначає Олексій.

- Чи легко створити свій власний подкаст?

- Набагато легше, ніж створити відеоблог. Це дешевше і простіше. Подкасти – це супер демократичний формат, в який може зайти будь-хто. Ти можеш ввімкнути диктофон, нарізати вже готовий запис, якщо це потрібно, і викласти на відповідні платформи. Особливих знань не треба.

Є подкасти такі, які ми робимо вдвох з Олегом, це супер легкий формат, в якому єдине, що займає багато часу – то монтаж. Він виходить вже три роки саме через це. У «IZONE Media»

є різні наративні подкасти, вони набагато складніші у виробництві, тому вони можуть не так часто виходити. Це просто інший формат, який вимагає зусиль і потребує професіоналів, типу звукорежисера, саунддизайнера, сценариста. Важко просувати і розвивати, але подкаст доступний буквально будь-кому, хто хоча б якийсь вміє працювати з комп'ютером та інтернетом. Все досить просто.

- Чи є запит аудиторії на нові подкасти? На які теми?

- Тут немає потреби, про яку треба кричати і розповідати, що потрібен подкаст на якусь тему. Я вважаю, що подкасти потрібні про усе. Їх прикол, що вони можуть бути супер нішові, і все одно знайдуть свою аудиторію. Умовно кажучи, це може бути супер крутий подкаст про котів. Я, наприклад, поки не бачив супер крутих подкастів про котів. Можливо, я б слухав. Тем безліч і обирати варто ту, яка цікава авторові. Якщо мене цікавить розведення бджіл, то, звісно, краще мені завести подкаст про бджільництво і шукати свою аудиторію, якій це цікаво. Вона може бути невелика, але це все одно буде набагато органічніше, ніж заводити подкаст про будь-що інше, що тебе мало цікавить. Зараз іде великий тренд на подкасти з культурною або ж історичною тематикою. І я впевнений, що цей тренд продовжиться на найближчій рік-два. Якщо раніше в топах була в більшості випадках психологія, то зараз культурно-історичні подкасти, актуально говорити про Україну. Контекст подій навколо змушує такі теми бути у тренді.

- Що Ви як редактор вирізаєте у випусках?

- Це, зазвичай, невдалі жарти, які вже на момент монтажу здаються мені недоречними. Декілька хвилин, які є нецікавими або не динамічними, я можу вирізати. Загалом, я притримуюсь того, що слухаю і намагаюсь зрозуміти: це взагалі цікаво? Вирізаю зараз небагато. Коли записуєш регулярно - вчисься говорити притомно і більш зв'язно, відповідно, потім менше монтажу. Але на монтаж іде багато часу, на один епізод можу витратити 4-5 годин і це, насправді, не буде сильно помітно. Монтаж допомагає тримати подкаст більш насиченим і динамічним, ніж він міг би бути. Є подкасти наративного характеру, там де складний сторітелінг - монтаж там основний інструмент, відповідно він займе ще більше часу. Я намагаюсь не робити так, щоб подкаст звучав, як обрубки фраз, з вирізаними паузами та диханням. Є інший підхід – взагалі майже нічого не монтувати і це окей. На мій погляд, потрібно підходити збалансовано: ти вирізаєш те, що нудно та непотрібно, але залишаєш живість розмови. Тобто, нехай люди думають в ефірі, звучать емоції - це захоплює. Якщо це можна залишати, то я залишаю, воно працює на користь.

- Подкасти зараз існують у двох форматах: відео та аудіо. Що з них має більшу аудиторію?

- Якщо говорити про класичні подкасти, то, на мій погляд,

Вона йде... Не знає куди і навіть, але йде... Кудись... В нікуди... Вона нічого не бачить навколо, тільки його... Єдиного... Він – її все: радість, печаль, страждання, надія. Він – її життя, її всесвіт, рай і пекло в одному обличчі. Він – причина нестерпного болю, який роз’їдає чисту, мов криштал, невинну дівочу душу. Він був її персональним щастям, про яке тільки мріють нещасні люди. Був... Вона йде... Вже нічого не виправити, все втрачено навіки. Хіба можна воскресити те, що неживе? Самотня – так вона каже на себе. Одна-однісінька на всій землі... Не лишилось нікого, хто б допоміг їй, хто б обійняв її і заспокоїв, хто б не дививсь на неї з жалем в очах... Жаль... Це те, що вона почала ненавидіти всім своїм серцем. Це надто боляче, щоб терпіти. Вона йде...

Люди дивляться на неї і не бачать, йдуть повз, ніби й нема нікого перед ними... Всі заклопотані власними проблемами, кудись шалено поспішають... Всім байдуже... Всім начхати на те, що вона відчуває, чому йде, навіщо лле сльози, навіщо тримає в собі спогади про нього, чому не забуде про образу. Ідїть і не озирайтеся, не кажіть нікому про ту, яку не бачили... Ви не гідні її мук... А скажіть йому, що бачили її, збрешіть... Ви ж це так добре вмієте, ви навчені цьому, ви завжди ж так робите... Ідїть, не дивіться на самотню... Вона й так стомилась від вас... Вона йде...

Подалі від вашої брехні і лицемірства, від жалю у ваших байдужих, сліпих очах... Куди ж вона тікає? Нашо біжити від нього в нікуди? Чому гарячі, солоні краплі падають на холодну бруківку, коли вона думає про нього? Ви цього не знаєте... Не знайте й далі, вам це не треба... Але ж ви все одно будете питати про неї. Ви будете вгризатися в її душу, мов голодні звірі в мертву плоть вбитого ж ними звіра. Ви голодні... Вам потрібні чутки, чужі страждання й муки, щоб живити свою гордість і пиху. Вона не скаже

вам нічого... Мовчатиме, бо не має сил говорити... Вона йде...

Її очі дивляться кудись... Вони бачать все, що відбувається навколо, але вона не бачить... Не хоче бачити... Не хоче думати, але думки роються в голові, мов нестримне торнадо... Не хоче згадувати, але картинки минулого дуже міцно тримаються в пам'яті... Ось вони вдвох тримаються за руки... Ось разом прогулюються пляжем... А ось вони вішають замок закоханих, і вона кидає ключ в річку, щоб ніколи не розлучатися... Не допомогло це їм утримати одне одного... На жаль або на щастя – хто його знає... Знає лиш вона... Вона йде...

Згадувати про когось завжди боляче, особливо, коли ця людина вже не поруч з тобою... Він далеко, і від цього ще гірше... Він казав їй, що любити, а потім, що ненавидить... Він обіймав її, а потім відштовхнув... Він пестив її, а потім вдарив... Він був поруч з нею і вона довіряла йому, а тепер він далеко і вона боїться, що він повернеться... Вона йде...

Холодний дощ б'є їй в лице, але її байдуже на це, її вже били... Пронизливий осінній вітер пробирається під легкий одяг, але вона навіть не намагається тісніше закутатись в плащ, їй надто вже довго було холодно... Хмари линуть над нею, мов навіжені, проте вона біжить від нього набагато швидше за них... Кам'яна бруківка на мосту цокотить від кожного удару її підборів, як цокотить від внутрішньої боротьби її зранене серце... Вода під містком бурхливим потоком рухається за течією... Але вона стомилась іти як річка, вона йде проти течії... Проти всього, що любила і цінувала, проти власних принципів і проти своєї долі... Вона йде...

Дощ минув, хмари розвіялись, а вітер зник у хащах голих дубів... На досі сірому небі вже з'явилось сонце...

ЗНИЩЕНА КОХАННЯМ...

Вона торкнулось промінням її вологої щоки, сподіваючись заспокоїти і втішити самотню. Але вона накричала на нього: «Не світи мені! Не треба! Згинь! Йди геть від мене! Чуєш? Геть! Не світи мені! Світи йому! Хай знає, що люблю я! Йди до нього! Геть від мене! Геть!». І воно пішло... Зникло знов за хмари... А, може, пішло до нього? Хай краще буде з ним... Вона не скаже йому цього у вічі, що досі любить... Хай сонце й вітер, небо й зорі скажуть це йому від неї... Вона йде...

Вона вечорами читала книги, намагалась зрозуміти: чому так, а не інакше? Вона блукала лабіринтами романів, віршів, підручників з психології, але відповідей не знаходила. Безвихідь... Одне й те ж саме слово завжди було у неї перед очима... Зараз, йдучи знайомим мостом, вона згадала оті слова, які він їй казав, коді пішов: «Любов – це знищення. Любити – означає бути знищеним». Це правда? Те, що він сказав? Невже любов – це суцільне знищення? Чи все-таки це незміренна сила, яка керує цим світом? Вона не знає, але весь час думає про це... Часом, ці роздуми заводили в глухий кут, але потім знову приводили на лінію старту. І знову все повторювалось спочатку... Все йде по колу... Вона йде...

Просто йде від цього коловороту думок, вона стомилась думати. Хоче жити спокійно, як всі... Вона самотня, але не одна... Таких багато, вони трапляються на кожному кроці, але ніхто їх не бачить... Вони носять маски байдужості, строгості та жорстокості... Це все маски, вони ховають їх справжні обличчя, змучені, виснажені безсонними ночами, нервовими зривами, розбиті зрадою та брехнею. Вона не одна така, їх безліч, їх знищили... Але це була не любов, не вона руйнує невинні серця... Це роблять ті, кому байдуже, кому довіряють, як

собі, кого люблять... Вона не єдина... Вона йде...

Стопи вже ниють від болю, але вже скоро... Залишилось зовсім трохи почекаати, потерпіти ще кілька хвилин, декілька кроків, і вона вже там... Вона терпить... Цей біль надто вже довго був у її душі, тому вона навчилась терпіти його, зносити ці муки кожного дня, кожну годину... Вона чекала дуже довго, то чому б ще трохи не почекати? Воно того варте, вона впевнена в цьому... Ніщо інше не позбавить її від страждання. Це потрібно їй заради нього, заради себе, заради всіх, хто опинявся на її місці, заради тих, хто, як і вона, терпіли ці муки, хто знають як це: бути знищеною коханням... Вона йде...

Ось і все... Це воно, це саме те місце, де вони клялися один одному в коханні, де скріпили його замком, де воно почало згасати, як полум'я під дощем... Вона прийшла... Прохолодний вітер, як і тоді, розвіває її волосся... Його шум зрадається в її голову і освіжає думки... Тільки тепер, опинившись тут, вона зрозуміла, що потрібно робити... В її голові було багато варіантів подальшого розвитку подій... Було безліч думок, які інколи допомагали відволіктись, але всі вони так і не змогли заглушити спогади... Але тепер все стало на свої місця, все було ясно і зрозуміло... Як ніколи раніше, вона була впевнена в своєму рішенні, в тому, що зараз зробити... Вона вже прийшла...

Рішення було надто простим, воно завжди лежало на поверхні, але вона не хотіла помічати його... Навіть дивно, так довго вона страждала, шукала вихід з цього пекла, а тепер... Все скінчено... Вона тікала від нього, хоч він і не гнався за нею... Вона боялась собі зізнатися в тому, що тікала від себе самої, а не від нього... Тікала від усвідомлення того, що біль був лише

прикриттям від власної слабкості... Тепер вона готова це визнати і відпустити того, хто пішов від неї, кого вона любила, любить і завжди любитиме... Вона відпустить його... Зараз або ніколи... Вона вже прийшла...

Вона стоїть на мосту, де вони повісили замок закоханих... Їх тут безліч: кольорові, круглі, сірі, у формі сердець... Хай там як, але вона одразу серед інших побачила їхній, звичайний замок блідо-сірого кольору. У її руках лежить те, що допоможе відпустити його, єдиного. Це ключ... Срібний малий ключик від ідентичного замка, який зможе відімкнути того, що приніс так багато болю обом... Вона впевненими, швидкими рухами зняла замок з металевої перегородки моста і кинула в річку разом з ключем... От і все... Тепер вони вільні один від одного, їх нічого не тримає і не пов'язує між собою... Начебто і дихати легше стало, і біль вже можна терпіти... Згодом він зовсім стихне, і від нього залишиться тільки спомин... Вона вільна... Вона вже прийшла...

Але що робити далі? Жити, ніби нічого й не було, чи намагатися все повернути назад? Знову посміхатися перехожим та рідним, чи й далі бути непоміченою? Знайти того, хто не зрадить, хто не покине і не залишить в твоєму серці величезну діру, пропалену коханням, чи й далі бути самотньою і не знати, що буде завтра? Вона вже знає: треба рухатись далі... Не треба забувати те, що стало добре між ними, не треба вбивати в собі любов... Вона обов'язково зустрине своє кохання, і тоді все буде добре, вона не буде самотньою... Вона знає і розуміє це... Саме тому йде геть від цього містка, йде назустріч сонячним променям, які вже давно розігнали дощові хмари, йде проти вітру, але від цього стає ще легше... Тепер вона сповна відчуває ту свободу від пекучого болю... Вона вільна і може йти далі... Вона йде...

Івanna Будько

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідоцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року .

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СЦЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СЦЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. Б. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.blinznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: https://zu.edu.ua/universum.html

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

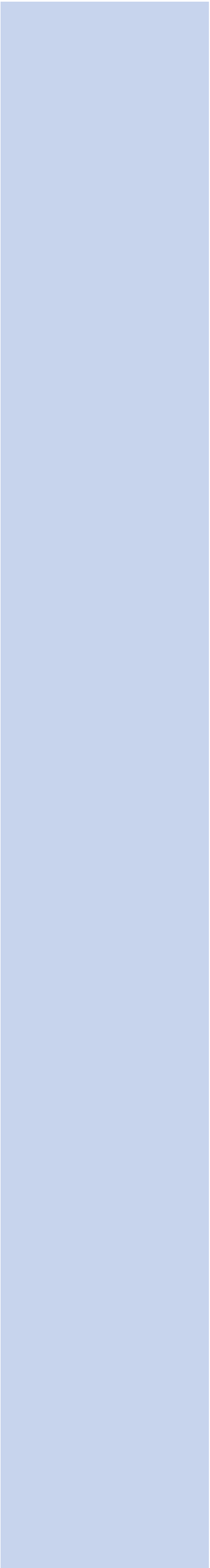
Віддруковано

Адреса

Тел.

Замовлення

Наклад

Посміхнися

Микола купив китайський чай для схуднення «Летюча ластівка». Після першої чашки ледь встиг на гніздо.

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідоцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року .

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електрона адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електрона версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлини, вміщені у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано

Адреса

Тел.

Замовлення

Наклад